

δες και σύ βεβαίως. Ολίγη υπομονή να έχετε και θα εκδοθούν και τα άλλα εξ ου λείπουν ακόμη προς συμπλήρωσιν του 24ου τόμου.

Μήτε ή ελαχίστη αμφιβολία να μή σου μένη ότι σε θεωρώ φίλην αγαπητήν και ότι αι επιστολαί σου θά μοι προξενούν πολλήν ευχαρίστησιν, Καθαρά Καρδιά. Αυτό εκ των δύο ψευδώνυμων κράτησον και γράφε μου συχνά.

Τώρα πού είνε τακτικά αι επισκέψεις μου, Ίαχτις του Σαρακηνού, θά έχης, έλπικώ, μεγάλην χαράν.

Α, Λιονοσκεπή Όλυμπε, πώς είνε δυνατόν να τα χωρίσω αφού τα έγραψες δια είνε εν και το αυτό τεμάχιον χαρτίου, και την προς με επιστολήν σου, και την επιστολήν του Ζακελλή, και τας λύσεις σου! Δεν είπα τόσας φορές να τα γράφετε χωριστά;

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

(Αι λύσεις δεκταί μέχρι της 3 Μαΐου ε. ε.)

96. Στοιχειόγραφος.

Βασιλεύω, κ' έχω κράτος τας εκτάσεις του αί- Αν την κεφαλήν μου κόψης, [θέρος. Τέσσαρες θά ίδης θύεις:

Τό φθινόπωρον, τό έαρ, τόν χειμώνα και τό θέρος.

97. Αεξίγρφος.

Γράμμα είνε τό πρώτον μου, καχυ τό δεύτε- [ρόν μου Και Μακεδόνων βασιλεύς ήτο τό σύνολόν μου.

98. Μωσαϊκόν.

Οί Λάκωνες, οί Άχαιοί, οί φρόνιμοι και οί τρελλοί, τό λυκαυγές, τό γέρας, ή λύρα και τό τέρας, σου δίδουν τά συστατικά πού πρέπει να ζητήσης, ίνα άρχαίου ήρώος ε' όνομα σχηματίσης.

99. Αναγραμματεμάς.

Ός είμαι άν μ' άρτίσης, είνε τας προθέσεις μένω. Αν μ' αναγραμματίσης, τα ότα σου εύφραίνω.

100. Ερώτησις. Πόσας φορές δυνάμεθα ν' αλλάξωμεν την θέσιν των γραμμάτων της λέξεως τηλεγράφος;

101. Επανόρθωσις λέξεων. Δια των κάτωθι γραμμάτων καταλλήλως μετατιθεμένων σχηματίσιν ευαγγελικόν ρητόν εκ τεσσάρων λέξεων.

ΑΑΑΓΒΒΘΘΜΝΟΟΠΡΣΣΤΤΥΥΥΥΧΧ

102. Σκαυρός. Δια των κάτωθι γραμμάτων σχηματίσιν σταυρόν αποτελούμενον εκ των όνομάτων ζώου τετραπόδου και κράτους της Ευρώπης.

103. Πρόβλημα. Παίς τις έρωτηθείς πόσον έτών ήτο άπεκρίθη: «Μετά 35 έτη θά έχω ήλικίαν τετραπλασίαν της περυσίνης».

104. Κρυπτογραφικόν. 6—λ58ε185—39—ε5997—392—4192— [697818

105. Μαγικόν γράμμα. Τη προσθήκη δύο γραμμάτων, πάντοτε των αυτών εις έκάστην των κάτωθι λέξεων να σχηματισθώσιν άλλαι τόσαι λέξεις:

106--108. Μαγικόν γράμμα. Τη προσθήκη δύο γραμμάτων, πάντοτε των αυτών εις έκάστην των κάτωθι λέξεων να σχηματισθώσιν άλλαι τόσαι λέξεις:

109--111. Κεχυρμμένα όνόματα άνθέων. 1.—Ο Αίολος θεός των άνέμων ήτο.

112-114. Μεταμορφώσις. 1.Ο ήχος δια 4 μεταμορφώσεων να γίνη μέλος.

115. Μεσοστοιχίς. Τα μεσαία γράμματα των ζητουμένων λέξεων

αποτελοϋσι πράγμα άναγκαϊότατον εις τόν άνθρωπον.

1. Σύνδεσμος. 2. Έπαρχία της Τουρκίας. 3. Νήσος του Αιγαίου. 4. Θεά.

Μήλα λεϊτα τ ΣΚΕΠ

ΑΥΣΕΙΣ

1. Κερασούς (Κέρας, ούς). — 2. Φασιανός, Άσιανός.—3. Πινός, ύπνος.— 4. Δάσας πευκόν.—5. Είχε 3 δραχμάς.—6.

7.—11. Η αντικατάστασις γίνεται δια του γράμματος κ, σχηματίζονται δ' αι λέξεις: ακτί, κρέας, ράκος, άρκώ, κοπή.—12-14, Α' Χίος.—Β' Σύμη.—Γ' Ίος.— 15, ΘΕΟΓΕΝΗΣ (1. Αΐθρα. 2. Έλενη. 3. Ασθολος. 4. Αντίφονος. 5. Τένεδος. 6. Ζήνων. 7. Αθηνά. 8. Κάσος).—16. Υπομονή κ' έπιμονή πλείεστα νικώσι προσκόμματα.

17. Έλάτη (Έλα, τί).—18. Βέλος, έλος.— 19. Η σκιά.—20. Άκυροϋται ένεκα τυπογραφικού λάθους).—

21. Κ Α —22-23. 1. Άρπα, άρμα, άρα, ΤΗΝΟΣ αύρα, λαύρα, λόρα. 2. Όχος, Η Π όλος, έλος, μέλος, μύλος, μύ- ΣΥΡΓΑ όος, ζθος.— 24-27. 1. ΑΙ- Ι Α μος. 2. Ίδη. 3. Έλικών. 4. ΑΘΗΝΑ Σιών.— 28. ΑΓΙΣ (1. Ση Σ Ε κουανδς. 2. Όρλή. 3. Α- κακία. 4. Νησα).— 29.

30. Όμορπην σπειρών φήμην αγαθήν θερρίζει.—31. Έν μέσω τυφλών μονόφθαλμος βασιλεύει.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Έκπαιδευτικού της Παιδείας ως τό κατ' ελάχιστον παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, αληθέως παρασχόν εις τήν χώραν ήμιν άσημένια, και υπό του Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως άνάγνωσμα άριστον και χρησιμώτατον εις τοδς καίτας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ Έξωτερικού δραχ. 5.— Έξωτερικού φρ. χρ. 7 ΑΙ συνδρομαί άρχονται την 1ην έκάστου μηνός και είνε προπληρωτέα δι' έν έτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Έν Έλλάδι λεπ. 40.— Έν τώ Έξωτ. φρ. χρ. 0,15 ΓΡΑΦΕΙΟΝ: έν Αθήναις Πλατεία Όμονοίας, αριθ. 10 της έδου Δώρου.

Περίοδος Β'.—Τόμ. 1ος.— 8 Έν Αθήναις, την 9 Άπριλίου 1894 Έτος 16ον.— Άριθ. 8

Η ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ ΡΟΖΑΔΒΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΣΕΡΦΟΝ ΔΕΛΑΒΡΥΓΙΕΡ [Συνέχεια: ίδε σελίδα 49]

Η φίλια των δύο τούτων κυρίων προξενεί εις την σύζυγον του συμβολαιογράφου μεγάλην χαράν. Βλέπει σκεδαζομένην την μελαγχολίαν εκείνην, περι της οποίας ώμίλησεν εις την δεσποινίδα Μορδάς από της πρώτης αυτών συναντήσεως. Ο σύζυγός της εύρεν εν τώ προσώπω του νέου ιδιοκτήτου του Δινάρ όχι μόνον όμιλητήν πεπαιδευμένον και αξιόγαστον, αλλά και άνθρωπον, του όποιου ή πέτρα και ή ήθικη αξία ώφειλον μεγάλως να επιδράσουν επ' αυτού. Ο κύριος Μορδάς, όπως όλοι οι κατακτησαντες την θέσιν των δια μεγάλον άγώνος, ώμίλει ευχαρίστως περι των πρώτων του δυσκόλων βημάτων, των άποτυχιών του, των απαγορευτέσεων, τας οποίας έπρεπε να υπερνικήση εν ξένη γη πριν επιτύχη. Η διήγησις όλων των θυσιών, τας οποίας έδέχησε να ύποσθι, καθ' ήν έποχην ούδένα είχαν εκεί αγαπώντα αυτόν, δια να τον παρηγορήσιν, υπήρξε δια τον συμβολαιογράφον ή άφετηρία συγκρίσεως, καθ' ήν ή ζωή του τω παρουσιάσθη υπό όψιν όλως διόλου διαφορετικήν εκείνης, την όποιαν τω είχε δώση μέχρι σήμερον ή τοιαύτη του παρελθόντος επισκόπησις. Είδε έαυτόν φοιτητήν της Νομικής εις τας Ρέννας, εν τώ μέσω συγγενών και φίλων κατόπι, όλίγα έτη ύστερον, άποκαθιστάμενον ως συμβολαιογράφον εις τό Δινάν και νυμφευόμενον μίαν τόσον καλήν, τόσον αξιόγαπήτον και εύφυά σύζυγον! Έν τώ μεταξύ είχε διαμείνη και εν Παρισίαις, μίαν φοράν μάλιστα επί αρκετά μακρόν χρόνον, σκεπτόμενος να μείνη εκεί όριστικώς. Εις την άποτυχίαν του σκοπού τούτου πρέπει ναποδοθοϋν πολλαί των θλίψεών του. Ο κύριος Μπρεβάλ είχε συμμερισθί την πλάνην των περισσοτέρων νέων, οι όποιοι φαντάζονται ότι εις την έπαρχίαν δεν είνε δυνατόν να ζήσουν πνευματικώς, ότι εκεί κατ' ανάγκην θά φυτοκωήσουν. Πόσοι εξ αυτών άφίενον ούτω την γενέθλιον πόλιν και τρέπονται προς την πρωτεύουσαν, όπου αντί να εύρουν στάδιον, παρασύρονται και κατασυντρίβονται, επάρχισται αυτοί, εν τη τύρβη της μεγάλης ζωής! Ευτύχως δ κ. Μπρεβάλ δεν διέπραξε τό λάθος τούτο. Διέμεινεν εις τό Δινάν, ως συμβολαιογράφος, έως ού αι τρίτες του σχεδόν έλευκάνθησαν. Η αλήθεια είνε ότι δεν είχεν έγκαταλείψη τελείως τό δουρόν του και ήλιπεν ακόμη ότι καμμία τροπή παράδοξος της τύχης θά τον έκαμνε μίαν ήμέραν παρισίνον. Δεν ήγάπα λοιπόν κατά βάθος την θέσιν του, τό επάγγελμά του, τον τόπον της διαμονής του. Δεν ήτο κατά βάθος ευχαριστημένος από την ζωήν του. Δια τούτο ή σύζυγός του, ή όποία γνωρίζομεν πόσας κατέβαλλεν

Μού έράνη σαν άγγελος του Παραδείσου να φιλή τον Σατανά (Σελ. 59, σ. α'.)

άνεκαθεν προσπαθείας δια να τον ανακουφίξη και να τον παρηγορή, έχάρη δια την νέαν φίλιαν του κυρίου Μπρεβάλ μετά του κυρίου Μορδάς, ή όποία καθώς είχε προΐδη έξήσκει πολύ εύεργετικήν επίδρασιν επί του πνεύματος του σύζυγου της. Την φίλιαν ταύτην προσεπάθει να καλλιεργή και να καθιστή την οίλιαν της όσω τό δυνατόν έλκυστικώτεραν, δια να επιθυμή να έρχεται συχνότερον ό ιδιοκτήτης της Μανωλίας. Πρò πάντων προσεπάθησε να μάθη τας γαστρονομικάς του

ΑΝΤΙ ΔΡΑΧΜΩΝ ΔΥΟ ΚΑΙ ΗΜΙΣΒΙΑΣ ΜΟΝΟΝ ΜΙΑΝ ΔΡΑΧΜΗΝ ΟΙ ΠΑΛΑΙΟΙ ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,

Έκαστός τόμος εκτός του μυθιστορήματός του και της άλλης ποικίλης ύλης έχει και 100—130 εικόνες.

Έκτακτος όλος ευκαιρία παρέχεται από σήμερα εις τοδς γονείς τοδς επιθυμούντας την δια της αναγνώσεως ήθικών βιβλίων μόρφωσιν των τέκνων των.

Η Διεύθυνσις της Διαπλάσεως των Παιδων σχηματίσασα πλήρεις σειράς των μέχρι τοϋδε εκδοθέντων 23 τόμων του περιοδικού τούτου, άπεράσισε να προσφέρη εις τό Κοινόν τοδς πλεονάζοντας τόμους εις τιμήν καταπληκτικώς εύθυνήν, εις τό τρίτον σχεδόν της αξίας αυτών, ήτοι προς δραχμην 1 τόν τόμον, αντί της συνήθους αυτών τιμής των δραχμών 2,50.

Οί πλεονάζοντες και παρεχόμενοι εις τόσον μικράν τιμήν τόμοι είνε ό πρώτος και

ό τέταρτος μέχρι του είκοστού τρίτου, ήτοι πάντες οι εκδοθέντες μέχρι τοϋδε τόμοι της Διαπλάσεως, εκτός του δευτέρου και του τρίτου, έν όλω δηλαδή 21 τόμοι, πωλούμενοι και χωριστά έκαστος.

Και εξ άλλων μέν τόμων είνε όλίγα τα πλεονάζοντα και εις την τιμήν της μιάς δραχμής προσφερόμενα αντίτυπα, εξ άλλων δε περισσότερα. Επομένως οι επιθυμούντες να άποκτήσωσιν όλην την σειράν των 21 τόμων πρέπει να σπεύσωσιν εκ των πρώτων, διότι εκ της προθυμίας μεθ' ής ήγοράζοντο μέχρι τοϋδε οι τόμοι της Διαπλάσεως εις την τιμήν των δραχμών 2,50 βέβαιον είνε ότι έντός όλιγίστου χρονικού

διαστήματος θά εξαντληθώσιν πάντες οι παρεχόμενοι εις την ήλαττωμένην ταύτην τιμήν της 1 δραχμής, μεθ' ό αι όλίγα φυλαττόμενα έν τη άποθήκη πλήρεις σειράι των 23 τόμων θά πωλόνται και πάλιν εις την αρχικήν των τιμήν, προς δραχμάς 2,50 ό τόμος.

Οί εν ταίς έπαρχίαις πρέπει να πέμπωσι κατ' εύθειαν προς τό Γραφεϊόν μας, δι' έκαστον ζητούμενον τόμον δραχ. 1,10, διότι 10 λεπτά απαιτούνται δια ταχυδρομικά τέλη έκάστου τόμου. Οί δε εν τώ έξωτερικώ πέμπουσιν εις χρυσόν τό αντίτιμον (φράγκων χρυσού έν δι' έκαστον τόμον), δεν προσθέτουσι δε ταχυδρομικά τέλη.

Τό αντίτιμον των συνδρομών άποστέλλεται κατ' εύθειαν προς τον κ. Ν. Η. Παπαδόπουλον, εκδοτήν της Διαπλάσεως των Παιδων, εις Αθήνας, δια ταχυδρομικόν επιταγών, χαρτονομισμάτων παντός Κράτους, χρυσού, τοκεμεριδίων, συναλλαγματικών έντός συστημένης επιστολής. Ποσά μικρότερα των 5 φράγκων, εκ του Έξωτερικού, είνε δεκτά και εις γραμματόσημα. Οί αλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομητά παρακαλούνται να γνωστοποιώσιν ήμίν εγκαίρως την νέαν των διεύθυνσιν, συναποστέλλοντες την παλαιάν των διεύθυνσιν και 25 λεπτόν γραμματόσημον δια την διαπάνην της έκτυπώσεως της νέας ταινίας. Παρακονα περί μη λήψεως φύλλον γινόμενα μετά παρλιεσιν δεκαπενθήμερον τό ποδ άπό της έκδόσεως των είνε άπαράδεκτα.

ὀρέξεις, ὥστε νὰ εἰμπορῆ ὁ κ. Μορδάς νὰ κἀηται συχνὰ καὶ εἰς τὴν τράπεζαν τῶν.

Ἡ ὥρα τῆς τραπέζης ἦτο σχεδὸν ἡ μόνη, κατὰ τὴν ὁποῖαν ὁ συμβολαιογράφος ἦτο ἐλεύθερος. Ὁ κύριος Μορδάς ἔπαιε σχεδὸν ὅλην τὴν πρωΐαν. «Διατὶ τάχα νὰ μὴ προγευματίσετε μαζί μας πρὶν νὰ φεύγετε;» τῷ εἶπε μίαν ἡμέραν ἡ φίλη τῆς ἀδελφῆς του· «ἔτσι, χωρὶς κομπλιμέντα, μὲ ὅτι ἔχομεν... θὰ μας κάμνετε μεγάλην εὐχαρίστησιν.»

Ὅταν ὠμίλησε περὶ τῆς προσλήσεως αὐτῆς εἰς τὴν δεσποινίδα Θηρεσίαν, αὐτὴ τον ἐνεθάρρυνε νὰ δεχθῆ, γνωρίζουσα καλῶς τὴν σημασίαν, τὴν ὁποῖαν οἱ ἐν Δινὰν ἀπέδιδον εἰς τὰς ἐπισκέψεις του. Οὕτω λοιπόν, καθ' ὃν χρόνον διωργανώθησαν τὰ μαθήματα τῆς ἰππασίας διὰ τὸν Μάξιμον, ὠρίσθησαν ὡς ἡμέραι, καθ' ἃς ὁ καθηγητὴς του θὰ ἐφιλοξενητο ὑπὸ τοῦ συμβολαιογράφου, ἡ Τρίτη καὶ ἡ Πέμπτη. «Ἔτσι εἶνε πολὺ ὠραῖα» εἶπε τότε ἡ κυρία Μπρεβάλ πρὸς τὴν μεγαλύτεραν τῆς κόρην· «θὰ ξεύρω τί καὶ πότε νὰ φωνίζω.»

Τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ὁ συμβολαιογράφος ἐπέστρεψεν ἐκ τοῦ πύργου Ροσμπριζῆ ἐνωρίς καὶ διηγήθη ὅτι ἡ μαρκησία, αἰσθανθεῖσα ἐαυτὴν πολὺ καταβεβλημένην, ἐζήτησε νὰ τον συμβουλευθῆ μίαν φορὰν ἀκόμη περὶ τῶν τελευταίων τῆς θελήσεως.

Τὰ προαισθήματα τῆς γηραιᾶς πυργοδεσποίνης ἀπεδείχθησαν ἀληθῆ· ἀπὸ τῆς ἐπομένης ἠναγκάσθη νὰ πέσῃ εἰς τὴν κλίνην. Πολλὰ ἀνησυχητικὰ συμπτώματα ἐδείκνυον ὅτι τὸ τέλος τῆς ἐγγίζει. Ἄλλὰ τὸν ἐπερχόμενον θάνατον τὸν ἀντιμετώπισε μετ' ἐκτάκτου ψυχικῆς εὐσταθείας.

Εἰς ποῖαν ὁμως ἀπελπίασιν ἄφινε τὴν μικρὰν Ἀλίην, ἡ ὁποία ἔκλαιε μὲ πύρινα δάκρυα παρὰ τὴν νεκρικὴν κλίνην, ὅταν, εὐθὺς ὡς ἔλαβε τὴν εἰδησιν τοῦ θανάτου τῆς μαρκησίας, ὁ κύριος Μπρεβάλ ἔσπευσε εἰς τὸν Πύργον. Οἱ ὑπηρεταί, μεταξὺ τῶν ὁποίων εὕρισκετο καὶ ὁ τῶσον ἀφωσιωμένος Πέτρος, μετὰ τῆς συζύγου του Ἐλευθερίας, δὲν εἶχον κατορθώσῃ νὰ πείσουν τὴν ὄρφανὴν νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸν θάλαμον, ὅπου ἡ μάμμη τῆς ἄφηκε τὴν τελευταίαν πνοήν. Τῇ ἐφάνετο ὅτι ἦτο ὀλιγώτερον μόνη εἰς τὸν κόσμον τοῦτον βλέπουσα τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς μαρκησίας διαγραφόμενα, ὡς ἀνάγλυφον ἐλεφάντινον, ἐπὶ τοῦ βελουδίνου προσκεφαλαίου.

Διὰ τῆς διαθήκης τῆς καθίστα καθολικὸν αὐτῆς κληρονόμον τὴν ἐγγονὴν τῆς Ἀλίην - Μαρίαν - Ἀντουανέτταν Ροσμπριζῆ, παρακαλοῦσα τὸν κύριον Μπρεβάλ, διὰ τῶν χολακευτικώτερων ἐκφράσεων, νὰ ἐπαγρυπνῆ ἐπὶ τῶν συμπερόντων τῆς νεαρᾶς κόρης.

Ἡ ἐντολή, ἡ ἀνατεθεῖσα οὕτω εἰς τὸν

συμβολαιογράφον, δὲν ἐβράδυνε νὰ γίνῃ πολὺ λεπτὴ καὶ πολὺ δύσκολος. Τὰ μέλη τῆς οικογενείας Ροσμπριζῆ, ἐξάδελφοι ὅλοι μᾶλλον ἢ ἦττον μακρυνοί, συνῆλθον μετὰ τὴν κηδεῖαν διὰ νὰ συσκεφθῶσι τί ἔπρεπε νὰ κάμουν τὴν Ἀλίην.

«Πρέπει νὰ τὴν βάλωμεν εἰς τὸ Μοναστήριον» εἶπον ὁμοθυμῶς. Καὶ οἱ μὲν ἤθελον εἰς τοὺς Παρισίους, ἄλλοι εἰς τὴν ἐπαρχίαν, ἐκάστου προσπαθοῦντος νὰ τὴν ἀπομακρύνῃ πρὸ πάντων ἐκ τοῦ τόπου, εἰς τὸν ὁποῖον διέμενε, διὰ ν' ἀπαλλάξῃ ἐαυτὸν πάσης εὐθύνης.

Τίποτε ὀριστικὸν δὲν ἀπεφασίσθη κατὰ τὴν πρώτην ταύτην συνέλευσιν, κατὰ τὴν γνώμην τοῦ κυρίου Μπρεβάλ, ὁ ὁποῖος βαθέως ἐθλίβετο βλέπων εἰς ποίους ἐγωϊστὰς ἀντιθετο τὸ μέλλον τῆς δεσποινίδος Ροσμπριζῆ. Ἐπεφυλάσσετο νὰ συνομιλήσῃ μετὰ τῆς κόρης, τῆς ὁποίας τὸ σοβαρὸν πνεῦμα ἦτο ἀνώτερον τῆς ἡλικίας τῆς, ὡς πολλάκις μέχρι τοῦδε εἶχε παρατηρήσῃ. Ἐκτὸς τούτου ἤθελε νὰ συμβουλευθῆ καὶ τὴν σύζυγόν του, πρὶν σχηματίσῃ τὴν γνώμην του, τὴν ὁποῖαν ἡ διαθήκη τῆς μαρκησίας περιέβαλλε διὰ κύρους ἀναμφισβητήτου.

Ἡ Ἀλίη κατ' ἀρχὰς εἶδειε τὴν μεγαλητέραν ἀποστροφήν κατὰ τοῦ μοναστικῆς βίου. «Ὅσον εὐσεβὴ καὶ ἀνῆσαν τὰ αἰσθήματά της, μὲ ὅσην αὐστηρότητα καὶ ἀν ἐξῆσε παρὰ τῆς μάμμης τῆς, ἐφριττεν ἐπὶ τῇ ιδέᾳ ὅτι θὰ τὴν ἐκλείον μέσα εἰς τέσσαρας τοίχους, ἀφ' οὗ ἀπήλαυσε τὴν ἐλευθερίαν της ἐπὶ τῆς ἀκτῆς ἢ ἐντὸς τῆς εὐρείας ἐκτάσεως τοῦ δάσους, ὅτι θὰ ὑφίστατο τὴν αὐστηρὰν σχολικὴν πειθαρχίαν αὐτῆ, ἡ ὁποία μόνον τὴν φαντασίαν της εἶχεν ἕως τῶρα ὀδηγὸν τῶν σπουδῶν της, ὅτι ἂν ἐξῆ ἐν μέσῳ πολυαριθμῶν συντρόφων, περιέργων, ἢ ἀτολμῶν αὐτῆ καὶ ἀκοινωνήτων.

Ἡ κυρία Μπρεβάλ ἐπεχείρησε νὰ τὴν πείσῃ, αἰσθανομένη πρὸς τὴν δυστυχῆ ὄρφανὴν ζωηροτάτην συμπάθειαν.

«Πρέπει ἀπολύτως, εἶπε πρὸς τὸν σύζυγόν της, τὸ σχολεῖον ἢ τὸ μοναστήριον ποὺ θὰ ἐκλέξου νὰ εὕρισκεται ἐδῶ πλησίον, ὥστε νὰ ἡμποροῦμεν νὰ τὴν πέργωμεν εἰς τὸ σπίτι τὰς ἐορτὰς, διὰ νὰ μὴ τῆς κάμνῃ πολλὴν ἐντύπωσιν ἢ ἐξορία τῆς.

Τῷ ὄντι, εἰς τὸ Δινὰν ὑπῆρχεν ἓν μοναστήριον, συνενοῦν τὰ παιδιά τῶν καλλιτέρων οικογενειῶν τοῦ τόπου· τὸ δὲ οἰκογενιακὸν συμβούλιον, εὐκόλως ἔδωκε τὴν συγκατάθεσίν του νὰ βάλωμεν ἐκεῖ τὴν ὄρφανήν. Ἡ κυρία Μπρεβάλ ἐπεφορτίσθη νὰ ἀνακοινώσῃ τὴν ἀπόφασιν ταύτην πρὸς ἐκείνην, ἡ ὁποία τῶσον ἐμελλε νὰ λυπηθῆ ἐξ αὐτῆς.

«Ἀγαπητῆ μου, τῇ εἶπε, θὰ ἐρχώμεθα νὰ σε βλέπωμεν συχνὰ καί, κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς ἐξόδου, τὸ σπίτι μας θὰ εἶνε ἰδικόν σου.»

Κατόπιν, βλέπουσα ὅτι οὐδεὶς λόγος παραμυθίας ἔσχε νὰ ἐμφυχώσῃ τὴν Ἀλίην, ἡ ὁποία ἔκλαιεν ὀλονέν, τῇ ὠμίλησε δι' ἄλλης γλώσσης:

«Οἱ πρόγονοί σου, τῇ εἶπε, σοὶ ἔδωκαν τὸ παράδειγμα ζωῆς αὐταπαρνήσεως καὶ ἀφοσιώσεως. Οἱ ἄνδρες ὑπηρετήσαν τὸν Θεὸν καὶ τὴν Πατρίδα ἐπὶ τοῦ πεδίου τῶν μαχῶν ἢ ἐπὶ τῶν ἀπομεμακρυσμένων θαλασσῶν· αἱ δὲ γυναῖκες τῆς οικογενείας σου ἀφῆκαν εἰς ὅλην τὴν χώραν ὠραίας παραδόσεις ἡρωικῆς εὐσπλαχνίας καὶ ἀγάπης, ἄλλαι εἰς τὸν οἰκιστικὸν καὶ ἄλλαι εἰς τὸν μοναστικὸν βίον. Δι' ὅλους καὶ δι' ὅλας εἰμπορεῖς νὰ σεμνύνεσαι· ἀλλὰ τὸ αἷμά των ρέει εἰς τὰς φλέβας σου καὶ ἡ ζωὴ σου πρόπει νὰ εἶνε ἀξία ἐκείνων. Ἄλλα θὰ εἶνε, σ' ἐρωτῶ, ἀν ὑποχωρήσῃς σήμερον πρὸ τῆς δοκιμασίας τὴν ὁποῖαν σοὺ ἐπιβάλλει ἡ θεία Πρόνοια; Τὸ θάρρος περιβάλλεται ποικίλας μορφᾶς· τὸ ἐπιδεικτικώτερον δὲν εἶνε πάντοτε ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἔχει πραγματικῶς τὴν μεγαλητέραν ἀξίαν. Ἔχεις ἀνάγκην θάρρους, γενναϊότητος, διὰ νὰ ὑποστῆς σήμερον μίαν θυσίαν ἀνευ θορύβου. Ἀνακάλεσε ὅλα τὰ αἰσθήματα τῆς εὐγενεοῦ σου γενεᾶς, ἀλλὰ πρὸ πάντων ζήτησε τὴν βοήθειαν καὶ τὴν προστασίαν τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος ποτὲ δὲν θὰ σ' ἐγκαταλείψῃ. Εἰς αὐτὸν θὰ εὕρισκῃς κάθε δύναμιν, ὅταν θὰ αἰσθάνεσαι ὅτι πλησιάζεις νὰ ὑποκύψῃς ὑπὸ τὸ βάρος τῆς ἀνίας καὶ τῆς μελαγχολίας.»

Ἡ Ἀλίη, ἀκούουσα τὴν κ. Μπρεβάλ, εἶχεν ἀνυψώσῃ τὴν κεφαλὴν, οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ τῆς, ἀκόμη δακρυόρροχοι, μετέβαλλον ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐκφρασιν ἐφ' ὅσον αἱ σκέψεις, αἱ ὁποῖαι τὴν ὑπεβάλλοντο, εἰσέδουν εἰς τὴν ψυχὴν τῆς. Ἡ φυσικὴ εὐστάθεια τοῦ χαρακτῆρός της ἀφυπνίσθη, καί, ἡ κόρη λαβοῦσα τὰς χεῖρας τῆς μόνης φίλης τὴν ὁποῖαν εἶχεν εἰς τὸν κόσμον, τὴν εὐχαρίστησε θερμῶς διὰ τοὺς ὠραίους τῆς λόγους.

Ἡμέρας τινὰς μετὰ τὴν κηδεῖαν τῆς μαρκησίας, ἡ ἐγγονὴ τῆς εἰσῆρχετο ὡς ὑπότροφος εἰς τὸ Μοναστήριον τοῦ Δινὰν, μετὰ λύπης ἀφίνουσα τὸ δωμάτιον ὅπου ἐπὶ τινὰς ἡμέρας εἶχε φιλοξενηθῆ ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ συμβολαιογράφου. Ἦτο αὐτὸ ἐκεῖνο τὸ δωμάτιον τὸ ὁποῖον κατεῖχε πρότερον ἡ Εὐτυχία. Ἡ ἀνάρρωσις τῆς Λίνας τῇ εἶχεν ἐπιτρέψῃ νὰ το κενώσῃ, ὥστε νὰ ἡμπορέσου νὰ το προσφέρουν τῶρα εἰς τὴν ὄρφανήν.

Τὰ παράθυρα λοιπὸν τοῦ Πύργου τοῦ Ροσμπριζῆ εἶνε ἀπὸ πολλοῦ ἤδη χρόνου κεκλεισμένα· ἐκ τῶν ὑπηρετῶν δὲν ἀπομένουν παρὰ ὁ Πέτρος καὶ ἡ σύζυγός του, τοὺς ὁποῖους ἐκράτησαν διὰ νὰ τον φυλάττουν. Ἡ σιωπὴ ἐκεῖ βασιλεύει... Δύο γυναῖκες γράται, κύπτουσαι ὑπὸ τὸ βάρος τῶν ἐτῶν καὶ τοῦ φορτίου τῆς βαδίζουσι κατὰ μῆκος τῆς παραλίας,

κάτωθεν τῆς Μανωλίας, συνομιλοῦσαι. «Τί ἀγρία ποὺ εἶνε σήμερα ἡ θάλασσα!» λέγει ἡ μία. «Ἰδὲ μαυρίλα καὶ κακὸ ἐκεῖ κάτω. Ὁ Θεὸς νὰ εὐσπλαγχνισθῆ τοὺς καίμενους τοὺς ναυτικούς! Μοῦ φαίνεται ὅτι ἡ ἀποψινὴ νύχτα θὰ κάμῃ πολλές χήρες καὶ ὄρφανὰ.»

— Ἀλήθεια, ἀπεκρίθη ἡ ἄλλη. Φυσᾶσαν ἐκείνη τὴν βραδυὰ ποὺ ἡ βάρκα τοῦ παιδιοῦ μου ἔπεσε ἐπάνω 'ς αὐτὸ τὸ βράχο ἐδῶ καὶ ἐγίνε χίλια κομμάτια καὶ το ἔφριξε καταματωμένο 'ς τὴν ἄμμο. Τὸ παιδάκι μου! χωρὶς τὴ βοήθειαν τῆς Παναγίας θὰ ἐχάνονταν χωρὶς ἄλλο. Γιὰ τοῦτο, ἀπὸ τότε, κάθε χρόνον, τὴν ἴδια μέρα, τῆς πηγαινῶν 'ς τὴν ἐκκλησίαν ἕνα κερὶ. Τρία χρόνια εἶνε περασμένα... ἦταν λίγον καιρὸ πρὶν ἔλθῃ ἡ οικογένειά σου κατοικεῖ ἐκεῖ ἐπάνω. Καλοὶ ἄνθρωποι, μὰ τὴν ἀλήθειαν!

— Ἄ, καί, καλοὶ ἄνθρωποι, ὑπέλαβεν ἡ πρώτη, μὲ ὅλο τὸ κοπάδι τῶν ἀρπηδῶν ποὺ ἔχουν. Τί νὰ σοὺ πῶ! ἀκόμη δὲν μπόρεσα νὰ συνειθίσω τὰ μούτρα αὐτῶν τῶν χριστιανῶν καὶ σταυροκοποῦμαι, σάν τους βλέπω, σάν νάδλεπα τὸ διάβολο! Τὴν πρώτην φορὰ ποὺ εἶδα τὸ μικρὸ ἐκεῖνο κοριτσάκι ποὺ το λέγουν πριγκηπίσσα Ροζετὰ θὰ...

— Καλὲ τί λές! διέκοψεν ἡ ἄλλη. Ροζάλβα θὲς νὰ πῆς, ἡ καλλίτερα Εὐτυχία. Ἔτσι τὴν κράζει ἡ θεὰ της.

— Τέλος πάντων, Ροζάλβα ἡ Εὐτυχία, αὐτὸ μοῦ εἶνε ἀδιάφορον. Τὴν πρώτην φορὰ ποὺ τὴν εἶδα νὰ κοινωνήσῃ καὶ βγαίνοντας ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν νὰ φιλήσῃ τὴν γῆρὰ μαύρη, τί νὰ σοὺ πῶ, μοῦ ἐφάνη σάν ἄγγελος τοῦ Παραδείσου νὰ φιλῆ τὸν Σατανᾶ, Θεὸ μου καὶ συχώρεσέ με...»

Οὕτω συνομιλοῦσαι αἱ ἀγαθαὶ γερόντισσαι ἐτράπησαν πρὸς ἓν μονοπάτιον ἐλικοειδὲς ὑπερὰν τοῦ βράχου καὶ ἐξηφανίσθησαν, ἐν ᾧ εἰς τὸν ἐξώστην τῆς ἐπαύλειος Μανωλίας ἐπεφαίνετο ἀκριβῶς ἡ κόρη, περὶ τῆς ὁποίας ὠμίλου.

Ἐψήλωσε πολλὴ εἰς διάστημα δύο ἐτῶν ἡ πριγκηπίσσα Ροζάλβα καὶ χάρις εἰς τὴν κρεολικὴν τῆς φύσιν, ἐφαίνετο ἀκόμη μεγαλειότερα, ἢ ὅσον θὰ ἐφαίνετο μία Εὐρωπαϊὰ μὴ συμπληρώσασα ἀκόμη τὸ δέκατον τέταρτον ἔτος τῆς ἡλικίας τῆς. Ἐν τούτοις ἡ κόμη τῆς ἐκμάτιζεν ἀκόμη εἰς μακροὺς πλοκάμους, μὲ τὸν θύσανον τῶν ἀργυροχρῶν τριχῶν, ἐκείνην τὴν ἄσπρην τοῦφραν, ἡ ὁποία τῶσον ἐσκανδαλίζε τοὺς ἀγαθοὺς κατοίκους τῆς Βρετανίας. Φαντασθῆτε! διέδιδον ὅτι ἡ κουρουκοῦ τῆς πριγκη-

πίσσης Ροζάλδας ἦτο πτηνὸν μαγικὸν καὶ ὅτι μίαν φορὰν ὁ μικρὰ του κυρία ἐπέταξε μαζί τοῦ τῶσον ὑψηλά, ὥστε ἡ ἀκτὶς ἐνὸς ἀστρου ἐξέβαψε μίαν τοῦφραν ἀπὸ τὰ μαῦρα τῆς μαλλιά. Ὁ μῦθος οὗτος ἐφάνη τῶσον πιστευτὸς εἰς μίαν ἀπλοϊκὴν γυναῖκα, σύζυγον ἀλιέως, ὥστε διετείετο ὅτι τὴν νύκτα ἡ κόμη τῆς Ροζάλδας ἐφεγγε εἰς τὸν τόπον, ὅπου τὴν ἡμέραν ἐφαίνοντο αἱ λευκαὶ τρίχες!

Ἐν τούτοις ἡ Εὐτυχία ἐξηκολούθει τοὺς μακροὺς περιπάτους τῆς ἀνὰ τὴν ἀκτὴν, ὅπου τῶσον τὴν εἴλκυεν ἡ θάλασσα, πρὸ πάντων ἐταν ἦτο τρικυμιώδης. Ἄλλ' ἡ τακτικὴ τῆς ζωῆ μετεβλήθη κατὰ τι. Ἦρχισε τῶρα τὰ μαθήματα. Ἡ θεὰ της κατέστρωσεν ἓν πρόγραμμα, τὸ ὁποῖον δὲν θάνεγκνῶριζε βέβαια τὸ Πανεπιστήμιον, ἀλλὰ τὸ ὁποῖον ἦτο τὸ μόνον κατὰλληλον διὰ τὸ πνεῦμα, τὸν χαρακτῆρα καὶ τὰς διαθέσεις τῆς ζωηρᾶς καὶ τῶσον ρεμβώδους μαθητριάς. Τὴν Εὐτυ-

«Ἡ Ἀλίη ἔκλαιε μὲ πύρινα δάκρυα» (Σελ. 58, στήλ. α')

χίαν εἴλκυεν ἰδίως ἡ ἱστορία καὶ ἡ γεωγραφία. Εἰς τὰ ἄλλα μαθήματα καὶ ἰδίᾳ εἰς τὴν ἀριθμητικὴν, ἡ ὁποία αὐτόχρημά τὴν ἐφοδίζε, δὲν ἦτο τῶσον ἐπιμελής.

Τὰς μετὰ τῆς οικογενείας Μπρεβάλ σχέσεις τῆς διετήρησεν ἀμειωτάτας. Ἡ θεὰ της, ἡ ὁποία, ἐννοεῖται, ἐμεινεν εἰς τὸ Δινὰρ, ἀναβαλοῦσα καὶ πάλιν τὴν εἰς Βάννας ἐπιστροφὴν τῆς, ἠγόρασεν ἓν ἀμάξιον καὶ μετέβαινε συχνότατα εἰς τὸ Δινὰν. Τὴν ἠκολούθει πάντοτε σχεδὸν ἡ Εὐτυχία. Μετὰ τῆς Λουκίας Μπρεβάλ εἶχε συνδεθῆ διὰ στενοτάτης φιλίας. Τὴν ἠγάπα καὶ συγχρόνως τὴν ἐσεβέτο. Ἦτο τῶσον καλὴ, τῶσον φρόνιμη, τῶσον ἀφωσιωμένη εἰς τὸ καθῆκόν της! Μόνον ὅτι ἐφαίνετο πολὺ λυπημένη διὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ ἀδελφοῦ τῆς. Τῷ ὄντι, ὁ Μάξιμος εἶχεν ἀφήσῃ τὸ Δινὰν μετὰ τὰς διακοπὰς καὶ εὕρισκετο τῶρα εἰς Παρισίους, ἐργαζόμενος σοβαρῶς καὶ πάντοτε ἔχων ὑπ' ὄψιν του τὸ Σαῖν-Σύρ. Δεκαεξαετοῦς ἦδη, ὅπως δεκαετραετοῦς, τὸ μόνον του ὄνειρον ἦτο νὰ γίνῃ στρατιωτικὸς.

[Ἐπεται συνέχεια] ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΣΠΟΓΓΑΛΙΕΙΑ

Πατρὶς τῶν σπόγγων εἶνε ἡ Μεσόγειος θάλασσα καὶ ἰδίως τὰ παράλια τῆς βορείου Ἀφρικῆς καὶ Συρίας. Καὶ ἀλλοῦ παραγόνται σπόγγοι, ὡς ἐν Ἀμερικῇ, ἀλλὰ πολὺ κατωτέρας ἀξίας.

Ἡ τιμὴ τῶν σπόγγων εἶνε ἀνάλογος πρὸς τὴν ποιότητά των. Τὸ ψιλὸ σφογγάρι, τὸ καὶ πολυτιμώτερον, τιμᾶται συνήθως 35—45 δρ. τὴν ὀκταν, τὸ χονδρὸν 25—35 δρ.

Τὴν σπογγαλιεῖαν ἐξασκοῦσιν κατόικοι τῆς Ὑδρας, τῆς Αἰγίνης, καὶ ἄλλων ναυτικῶν νήσων τῆς Ἑλλάδος, ὁμοίως δὲ καὶ οἱ Καλύμνιοι καὶ Συμαῖοι κ.τ.λ.

Ἡ σπογγαλιεῖα μέχρι πρὸ τριάκοντα ἐτῶν διενεργεῖτο διὰ τῶν δυνάων τῶν σπογγαλιευτικῶν σαγητῶν καὶ τῶν καμάκων. Τῷ 1865 ὁμως ἐφευρέθη ἡ καταδυτικὴ μηχανὴ, καὶ ἐκτοτε ἡ σπογγαλιεῖα διενεργεῖται κατὰ τὸ πλεῖστον δι' αὐτῆς.

Αἱ προπαρασκευαί τῶν σπογγαλιευτικῶν πλοίων γίνονται τὸν Φεβρουάριον ἢ Μάρτιον. Τὸν Ἀπρίλιον ἢ Μάιον εἶνε ἐτοιμα πρὸς ἀναχώρησιν. Ἐρεὺς διὰ τῆς μῖας χειρὸς κρατῶν σταυρὸν καὶ διὰ τῆς ἄλλης κλωνίον βασιλικῆς ἀγιάζει τὸ πλοῖον, ἐν ᾧ περίε αὐτοῦ οἱ ναῦται προσεύχονται μετ' εὐλαθείας νὰ κατευοδώσῃ αὐτοὺς ὁ Ὑψίστος εἰς τὸ κινδυνώδες ταξείδιόν των.

Ἐξω εἰς τὴν παραλίαν αἱ σύζυγοι, αἱ μητέρες καὶ ἀδελφαὶ τῶν ναυτῶν, ἐνίστη καὶ οἱ λευκότριχες πατέρες, προσεύχονται ἐπίσης καὶ συνενοῦσι τὰς εὐχὰς των. Τέλος δίδεται τὸ σημεῖον τῆς ἀναχωρήσεως.

Μισοανόγονται τὰ πανία, ἀνασύρεται ἡ ἄγκυρα, τὸ πλοῖον διευθύνεται πρὸς τὸ πέλαγος. Οἱ ἐπὶ τῆς παραλίας ἰστάμενοι παρακολοῦσαι τὸ πλοῖον διὰ τῶν βλεμμάτων των, τὸ προπέμπουσι μὲ τὰς θερμὰς εὐχὰς των· περιμένουσιν ἐκεῖ ἕως ὅτου μικρυνόμενον ὀλονέν μεταβληθῆ εἰς λευκὸν σημεῖον καὶ ἐξαφανισθῆ ἐντελῶς εἰς τὸν ὀρίζοντα· Αἱ σύζυγοι, αἱ μητέρες, αἱ ἀδελφαὶ ἐπιστρέφουσι τότε εἰς τὴν οἰκίαν, ἡ καρδία των εἶνε βαρεῖα· ἡ οἰκία τὰς φαίνεται μελαγχολικὴ τῶρα...

Μετὰ πλοῦν πέντε, ἕξ, ἢ καὶ περισσότερων ἡμερῶν οἱ σπογγαλιεῖς φθάνουσιν εἰς τὰ παράλια τῆς βορείου Ἀφρικῆς, τῆς Συρίας, τῆς Κρήτης, τῆς Κύπρου. Ἀφ' οὗ δ' ἀναπαυθῶσι δύο ἢ τρεῖς ἡμέρας ἀρχίζουσι τὸ ἔργον των.

Ἀμα τῇ ἀνατολῇ τοῦ ἡλίου πλέουσι πρὸς εὐρεσιν σπογγοφόρου τόπου, ὅστις

κοινώς ονομάζεται ύπ' αὐτῶν σκαλί. Μολοντί ἡ χρῆσις τῆς καταδυτικῆς μηχανῆς διεδόθη μεγάλως, ἐν τοῦτοις ὅμως ἡ σπογγαλιεῖα διενεργεῖται ἀκόμη καὶ διὰ τῶν δυτῶν.

Ὁ δύτες φέρων κρεμασμένην ἀπὸ τὸν τράχηλον δικτυωτὴν σπογγοδόχην, ἀφ' οὗ εἰσπνεύσῃ ἀρκετὴν ποσότητα ἀέρος πίπτει ἀπὸ τοῦ καταστρώματος εἰς τὴν θάλασσαν· εἰς τὰς χεῖρας του κρατεῖ κωνοειδῆ πλάκα ἐκ λευκοῦ μαρμάρου βάρους 8—10 ὀκάδων, ἔχουσαν εἰς τὴν κορυφὴν ὀπὴν εἰς τὴν ὁποίαν εἶνε περασμένον μικρὸν σχοινίον· ὑπὸ τὸ βάρος τῆς πλάκας ὁ δύτες καταβαίνει μετὰ μεγάλης ταχύτητος εἰς βάθος 20—35 ὀργυριῶν· ἐκεῖ, θέτων τὴν πλάκα κάτω ἀπὸ τὴν ἀριστερὰν μασχαλίην, κινεῖται διὰ τῶν ποδῶν καὶ τῆς δεξιᾶς χειρὸς· φθάνει εἰς τοὺς σπόγγους, τοὺς ξεριζώνει καὶ τοὺς θέτει εἰς τὴν σπογγοδόχην.

Ἄμα πλησιάζῃ νὰ ἐξαντληθῇ ὁ ἀὴρ τὸν ὅποιον εἶχεν ἀναπνεύσῃ, ἀφ' οὗ θέσῃ τὴν πλάκα ὑπὸ τοὺς πόδας του σείει ἰσχυρῶς τρεῖς φορὰς τὸ μακρὸν σχοινίον, οἱ δ' ἐπὶ τοῦ πλοίου ναῦται σύρουσιν αὐτὸν ἐπάνω μετὰ μεγάλης ταχύτητος. Μετὰ τὸν πρῶτον δύτην καταβαίνει ὁ δεύτερος κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον.

Τὸ πλήρωμα ἑκάστου σπογγαλιευτικοῦ πλοίου ἀποτελεῖται συνήθως ἀπὸ πέγτε δυτάς, δυὸ κωπηλάτας καὶ ἓνα ναυτοπαῖδα.

Διὰ καμάρων ἀλιεύονται οἱ σπόγγοι μόνον ὑπὸ τῆν ἐν Ὑδρα καὶ Ἐρμιονίδι. Οἱ δὲ διὰ τῆς σαγήνης, κοινῶς καλεῖται ἀσάσας, ἀλιεύοντες αὐτοὺς ὀρίπτουσι τὴν σαγήνην εἰς τὴν θάλασσαν, ἐν ᾧ δὲ τὸ πλοῖον πελαγοδρομεῖ τὸ μηχανήμα τοῦτο ξεριζώνει τοὺς σπόγγους τοὺς ὁποίους εὕρη πρὸ αὐτοῦ καὶ τοὺς ἐναποθέτει εἰς τὸν σάκκον του.

Ἡ καταδυτικὴ μηχανὴ συνίσταται εἰς ἐν εἶδος πανοπλίας τὴν ὁποίαν φορεῖ ὁ δύτες. Ἡ περιεφαλαία του ἔχει ἐμπρὸς τρεῖς διόπτρας ἐκ παχυτάτου κρυστάλλου καὶ πρὸς τὰ ἄνω ὀπὴν ἐκ τῆς ὁποίας ἀρχίζει μακρὸς καὶ στερεὸς σωλὴν ἐκ καουτσούκ, ὅστις συγκοινωνεῖ πρὸς ἀεραντλίαν εὐρισκομένην ἐπὶ τοῦ πλοίου· διὰ τῆς ἀεραντλίας ταύτης ἀποστέλλεται εἰς τὸν δύτεν ἀὴρ εἰς τὸ βάθος τῆς θαλάσσης. Ὁ μηχανικὸς δύτες πρὶν καταδυθῆ λαμβάνει σπογγοδόχην πολὺ μεγαλειτέραν τῆς τῶν κοινῶν δυτῶν καὶ κάμακα πρὸς ὑπεράσπισίν του. Ὁ τοιοῦτος δύτες ἂν μὲν ἡ θάλασσα ἔχει βάθος ὀλιγώτερον τῶν εἰκοσι ὀργυριῶν ἢ μπόρρει, νὰ μείνῃ ὑπὸ τὸ ὕδωρ ἡμίσειαν ὥραν καὶ πλέον, ἂν δὲ ἀνώτερον τῶν εἰκοσι, δέκα καὶ δεκαπέντε λεπτά, ἐν ᾧ ὁ ἄνευ μηχανῆς δύτες, μόνον 4 καὶ σπανιώτατα 5 λεπτά δύναται νὰ μείνῃ ἐντὸς τοῦ ὕδατος.

Τὰ διάφορα θαλάσσια θηρία παρέρ-
χονται ἔντρομα πλησίον τοῦ μηχανικοῦ δύτου, ἢ δὲ στίλβουσα χαλκίνη περιεφαλαία καὶ αἱ ἀπαστράπτουσαι κρυστάλλινοι διόπτραι τρέπουσιν αὐτὰ εἰς φυγὴν. Οὐδ' αὐτὸς ὁ καρχαρίας τολμᾷ νὰ ἐπιτεθῆ κατὰ τοῦ δύτου, ἀλλὰ καὶ ἂν συμβῆ ποτὲ τοῦτο, ὁ δύτες διὰ τοῦ κάμακος ἀποκρούει τὸν κίνδυνον.

Οἱ μόνον ὄτινες δὲν διατρέχουσι κανένα κίνδυνον ἐργαζόμενοι εἶνε οἱ διὰ τῆς σαγήνης σπογγαλιεῖς, ἀλλὰ τὰ κέρδη αὐτῶν εἶνε σχετικῶς ὀλίγα· διότι οἱ σπόγγοι φυόμενοι εἰς τὰς παραλίας καὶ τοὺς σκοπέλους εἶνε σπάνιοι εἰς τὰ μεγάλα βάθη ὅπου μόνον δύναται νὰ ἐνεργήσῃ ἡ σαγήνη.

Φοβερός εἶνε ὁ κίνδυνος τῶν ἀπλῶν δυτῶν. Ἐν ᾧ εὐρίσκονται εἰς τὸν πηθιμῆνα ὄχι σπανίως καταλαμβάνονται ὑπὸ σκοτοδίνης καὶ τότε ἀποθνήσκουσιν ἐκεῖ κάτω ἐξ ἀσφυξίας. Θαλάσσια θηρία ὡς καρχαρία, μύραινα καὶ ἄλλα καταβροχθίζουσιν αὐτούς. Πολλοὶ δὲ καταληφθέντες ὑπὸ τρόμου ἐκ τῆς θέας τῶν εἰς τὰ βάθη τῆς θαλάσσης, ἀφ' οὗ ἀνεσύρθησαν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος ἔμειναν ἐπὶ πολλὰς ὥρας ἀλαλοί.

Ἡ καταδυτικὴ μηχανὴ προφυλάσσει μὲν ἀπὸ τοὺς κινδύνους τούτους ἀλλὰ γίνεται αἰτία ἄλλων· πολλοὶ πάσχουσι παραλύσεις τῶν ποδῶν καὶ τῶν χειρῶν, ἄλλοι ἀφασίαν, ἄλλοι δὲ εὐρίσκουσιν ὀδυνηρὸν καὶ φρικωδέστατον θάνατον ἐξ ἀσφυξίας.

Οἱ σπόγγοι ἀφ' οὗ τελειώσῃ ἡ ἐργασία τῶν δυτῶν καθαρίζονται, πατούμενοι διὰ τῶν ποδῶν ἐπὶ τοῦ καταστρώματος· ἔπειτα περῶνται εἰς λεπτὸν σχοινίον καὶ πλύνονται ἐπανειλημμένως εἰς τὴν θάλασσαν, ἕως οὗ ἐξέλθῃ ἐντελὸς ἀπὸ τοὺς πόρους ὁ ἐντὸς αὐτῶν χυλῶδης χυμὸς.

Ἡ σπογγαλιεῖα διαρκεῖ ἐξ ἢ ἐπτὰ μῆνας, ἀπὸ τοῦ Ἀπριλίου μέχρι τέλους Ὀκτωβρίου.

Τότε ἔρχεται ἡ γλυκεῖα ὥρα τῆς εἰς τὴν πατρίδα ἐπανόδου. Οἱ ξενιτευμένοι ἀνυπομονοῦσι νὰ ριφθῶσιν εἰς τὰς ἀγκάλας τῶν οἰκείων τῶν, ὄτινες τοὺς ἀναμένουσι μετ' ἀγωνίας.

Ὅταν ἐμφανισθῇ μακρόθεν σπογγαλιευτικὸν πλοῖον μεγάλη συγκίνησις κατέχει τὰς καρδίας. Τί πλοῖον εἶνε; ἐπέστρεψε ζῶν ὁ ἰδιόκων; ἢ χαροποιὰ εἰδήσις μεταδίδεται εἰς τὰς οἰκογενεῖας τοῦ πλοιαρχοῦ καὶ τῶν ναυτῶν ὑπὸ παιδίων, τὰ ὁποῖα ἀνταμείβονται διὰ τὴν εὐχάριστον εἰδήσιν τὴν ὁποίαν ἔφερον τρέχοντα.

Αἱ ἡμέραι τῆς ἐλεύσεως τῶν σπογγαλιεῶν εἰς τὰς πατρίδας τῶν εἶνε ἡμέραι χαρᾶς· αἱ μελαγχολικαὶ οἰκίαι ἀναλαμβάνουσι ζῶν ἄσματα καὶ ἦχοι μουσικῆς πληροῦσι τὰς ὁδοὺς· πρέπει νὰ λησμονηθῶσιν οἱ τόσοι κίνδυνοι· ἀλλὰ κάπου κάπου οἰκία τις μένει κατάκλει-

στος· οἱ ἐν αὐτῇ θρηνοῦν ἀπαρηγόρητοι καὶ φοροῦν μαῦρα· ὁ ἰδιόκων δὲν ἐπέστρεψε, δὲν τραγουδεῖ εἰς τοὺς δρόμους ὁ ἰδιόκων τῶν· ἔμεινε διὰ παντὸς εἰς τὰ σκοτεινὰ βάθη τῆς ἀγνώστου θαλάσσης, μακρὰν τῆς ἀγκάλης, μακρὰν τῶν φιλημάτων τῶν προσφιλῶν του ὄντων!..

ΦΙΛΗΠΙΣΤΗΜΩΝ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΨΑΡΑ

Ὁ Σίμος, ὁ γέρον ψαράς, φέρων εἰς τὴν ράχιν του δερμάτιον ξύλων, ἐπήγαινε εἰς τὴν πτωχικὴν του καλύβην ἀπὸ τὸν δρόμον ὅστις ἦτο πλησίον τῆς θαλάσσης. Κουρασμένος δὲ διήρχετο πρὸ τῆς οἰκίας τοῦ Ἀναστάση, τοῦ γεωργοῦ, ὅστις ἰδὼν τὸν ψαρᾶν ἐξῆλθεν ἀπὸ τὴν οἰκίαν του καὶ εἶπε:

— Ποῦ τα εὐρήκεις τὰ ξύλα; Τὰ ξύλα δὲν εἶνε ἰδικά σου! Τὰ κλεψὲς ἀπὸ τὸ χωράφι μου!..

Ὁ γέρον Σίμος εἶπε: — Ὅχι, δὲν τὰ κλεψα.

— Τὰ ψέμματα δὲν περνοῦν σ' ἐμένα· χθὲς ἔκοψα ἓνα σωρὸ δένδρα 'ς τὸ χωράφι μου. Τὰ βρῆκες ἔτοιμα κομμένα καὶ τα φορτώθηκες. Ἄφησέ τα χάμου!

— Ὅχι, σοῦ λέγω, τὰ μάζεψα κλαδι κλαδί, μὲ τόσο κόπο!

— Ψέμματα λές, γέρο. Ἄφησε τὰ ξύλα, σοῦ λέγω!

— Δὲν βλέπεις πῶς εἶνε μικρὰ μικρὰ κλαδιά, ἀπ' αὐτὰ ποῦνε σκόρπια 'ς τὸ δρόμον παντοῦ, κάτω ἀπὸ τὰ δένδρα;

— Τὰ κλεψὲς! Δὲν τ' ἀκούω ἐγὼ αὐτά.

Καὶ μὲ ὀρμὴν ἤρπασεν ὁ Ἀναστάσης τὸ φορτίον ἀπὸ τὴν ράχιν τοῦ γέροντος καὶ ἔρριψεν αὐτὸ εἰς τὴν θάλασσαν τῆς ὁποίας τὰ κύματα παρελάβον καὶ ἐσκόρπισαν καὶ παρέσυρον τὰ ἔλαφρα κλαδιά.

— Τώρα, τράβα 'ς τὴν καλύβα σου! εἶπεν ὁ Ἀναστάσης μὲ κακεντρέχειαν.

Ὁ Γεροσίμος ἀφ' οὗ παρηκολούθησε μὲ λυπηρὸν βλέμμα τὰ ξύλα του, ἀπεμακρύνθη εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του εἶχεν ἀναβῆ ἐν δάκρυ.

Ἡμέραν δύο ἐβδομάδες.

Ἡμέραν τινα ὁ υἱὸς τοῦ Ἀναστάση, ὁ μονογενὴς καὶ χαϊδεμμένος υἱὸς του, εἶδεν εἰς τὴν ἀρογιαλιὰ μίαν βάρκαν καὶ ἐμβῆκε μέσα.

Ὁ Γεροσίμος ἦτο ἐκεῖ πλησίον· εἶχεν ἀπλωμένα ἐπάνω εἰς τὴν ἀμμοστρωμένην ἀρογιαλιὰν τὰ δίχτυά του καὶ τα ἐπιδιώρθωνε.

— Μὴν παίζεις μὲ τὲς βάρκες, παιδί μου, τῶ λέγει.

— Σὺ κύτα τὴ δουλειά σου· μήπως θαρρεῖς πως ἡ βάρκες εἶνε σὰν τὰ ξύλα σου πού τα παίρνει ἡ θάλασσα καὶ φεύγει;

Ὁ γέρον ψαράς δὲν εἶπε τίποτε, ἀλλ' ἀνεστένεξε μόνον καὶ ἐξηκολούθησε τὴν ἐργασίαν του.

Τὸ παιδίον γλῶσσα ν' εἶχεν, ὅπως βλέπετε, καὶ μὲ τὸ παραπάνω, βάρκαν ὅμως δὲν ἔξευρε νὰ κυβερνᾷ. Ἀπεμακρύνθη, ἀρκετὰ ἀπὸ τὴν παραλιάν, ἀλλ' ἐνῶ ἐκωπηλάτει ἐλύθη ἡ τ ρ ο π ω τ ῆ ρ α (τὸ σχοινί τοῦ σκαλμοῦ) καὶ ἡ κώπη ἔπεσεν εἰς τὴν θάλασσαν· ἐπειδὴ δὲ ἡ βάρκα ἔτρεχε, τὸ παιδίον διὰ νὰ τὴν προσθάσῃ ὄρμησεν εἰς τὴν πρύμνην καὶ ἐκυψε βιαστικὰ νὰ τὴν ἀρπάσῃ, ἀλλ' ἔχασε τὴν ἰσορροπίαν καὶ ἔπεσε μὲ τὴν κεφαλὴν εἰς τὴν θάλασσαν.

Ὅταν ἀνέβῃ εἰς τὴν ἐπιφάνειαν ἔβαλε τὰς φωνάς:

— Ἠνίγομαι! Βοήθεια!

Καίρως ἀναβολῆς δὲν ὑπῆρχε. Μετ' ὀλίγον τὸ παιδίον θὰ ἦτο νεκρὸν καὶ τὰ κύματα θὰ ἐξέβραζον εἰς τὴν παραλιάν τὸ πτώμα του.

Αὐτὸ ἐσκέφθη καὶ ὁ Γεροσίμος καὶ ὄρμησεν εἰς τὴν θάλασσαν· ἐνθυμήθη τὰ παλαιὰ του, ἀνεῦρε τὴν παλαιάν του δύναμιν καὶ μετ' ὀλίγας στιγμᾶς ὅτε τὸ παιδίον ἀνέβῃ καὶ πάλιν εἰς τὴν ἐπιφάνειαν, τὸ ἤρπασεν ἀπὸ τὰ μαλλιά.

— Κράτα με ἀπὸ τὸν ὄμον! εἶπε.

Σύρων μαζί τὸ παιδίον, διηυθύνθη πρὸς τὴν βάρκαν, ἀνεβίβασεν εἰς αὐτὴν τὸ παιδίον, ἀνέβῃ καὶ αὐτός· κινῶν δὲ τὴν βάρκαν διὰ τῆς μιάς κώπης ἀπὸ τὴν πρύμνην ἐπήγε πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἔπλενε ἡ πεσοῦσα κώπη, τὴν παρέλαβε καὶ μετὰ τινα λεπτά ἦτο εἰς τὴν ἀρογιαλιάν.

Πλήθος εἶχε συναθροισθῆ ἐκεῖ· μετὰξὺ τῶν ἄλλων ἦτο καὶ ὁ Ἀναστάσης, ὁ πατήρ τοῦ παιδίου.

— Πάρε τὸ παιδί σου, Ἀναστάση, τῶ εἶπεν ὁ Γεροσίμος· δὲν ἔπαθε τίποτε.

Ὁ Ἀναστάσης δὲν ἐτόλμα νὰ τον ἀτενίσῃ εἰς τὸ πρόσωπον καὶ εἰσώπα χαμηλωμένον ἔχων τὸ βλέμμα τοῦ ἐξ ἐντροπῆς.

— Πᾶμε πρὸς τὸ σπίτι! εἶπε τέλος πρὸς τὸν γέροντα ψαρᾶν.

Πρὸ τῆς οἰκίας του, μὲ πολλὴν συγκίνησιν, καὶ μὲ δάκρυα τὰ ὁποῖα ἔβρεχον τὰς ἡλιοκαεῖς παρεῖας του, εἶπεν ὁ Ἀναστάσης:

— Γεροσίμο, συχώρεσέ με.

— Σὲ τί νὰ σε συχωρέσω, Ἀναστάση; εἶπεν ὁ Γεροσίμος.

— Σοῦ φέρθηκα μὲ τὴν μεγαλιτέραν ἀπονιά τοῦ κόσμου καὶ σὺ μοῦ ἐγλύτωσες τὸ παιδί μου, τὸ μονάκριβο παιδί μου.

— Σοῦ ἀπόπληρωσα ὅ,τι μοῦ ἔκαμες.

— Μὲ καλωσύνη, Γεροσίμο, μὲ καλωσύνη ἀποπλήρωσες τὴν ἀσπλαγχνίαν καὶ τὴν ἀδικίαν μου.

— Ἄν, ἔτσι δὲν πρέπει νὰ ἐκδικῆται κάθε θεοφοβούμενος ἄνθρωπος;

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ ΠΟΛΥΤΡΟΠΟΣ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΚΟΜΗΣ

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 53]

— Εἶσαι πολὺ κακὸς ἄνθρωπος, εἶπε μὲ διακεκομμένην φωνὴν ὁ Βερτίνος. Εἶσαι μοχθηρὸς, θρασυδέλιος. Ἐπειδὴ φαίνεται ἰσχυρὸς καταχράσαι τῆς δυνάμεώς σου.

— Δίδεις πολλὴν ἐλευθερίαν εἰς τὴν γλῶσσάν σου, βρωμερὲ κατεργάρη, εἶπε μανιωδῶς ὁ φύλαξ. Ἀλλὰ θὰ ἰδοῦμε τί θὰ κάμῃς ὅταν σε κλείσω, καὶ σε τιμωρῶσω ὅπως ξεύρω ἐγώ.

Ὁ Βερτίνος συνέστειλε τὰ χεῖλη διὰ νὰ μὴ ὀμιλήσῃ.

— Θὰ ἔκλεψες, φαίνεται, τὰ ἐνδύματα κανενὸς κυρίου, ὅπως ἔκλεψες καὶ τὸν φασιανόν. Ἀλλὰ δὲν μου λές, παρακαλῶ, διατί δὲν ἔπαυρες καὶ κανένα ζευγὸς ὑποδήματα νὰ μὴ εἶσαι γυμνὸς;

Ὁ Βερτίνος δὲν ἀπήντα.

— Ἄν του εἶπω τίποτε, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν, θὰ ἀνακαλύψῃ ἀμέσως ὅτι δὲν εἶμαι ἐγὼ που ἐσκότωσα τὸν φασιανόν.

Ὁ ἥλιος συρόμενος τώρα ὅπισθεν τῆς δύσεως ἔρριπτε μόνον λευκὴν ἀργυρᾶν λάμπην ἐκεῖ πέραν ἐπὶ τῆς θαλάσσης.

Ὁ Βερτίνος ἦτο ἀχρότατος καὶ ἡ καρδιά του ἐπαλλέ βιαίως. Ἦρξις νὰ πεινᾷ ἀφορήτως.

Ἐν τοσοῦτῳ ἤντησε θάρρος καὶ ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του, παραπαίων καὶ μόλις δυνάμενος νὰ κρατηθῇ εἰς τοὺς πόδας του. Εἶχεν ἀρκετὴν γενναίωσιν ὥστε νὰ μὴ ζητήσῃ χάριν ἀπὸ τὸν σκληρὸν ἐκεῖνον ἄνθρωπον, τὸν ὁποῖον ἀναπαρίστα εἰς τὴν φαντασίαν του ὡς Νέρωνα, ἢ Ριχάρδον Γ', ἢ δράκοντα ἀπὸ ἐκείνους τοὺς ὁποίους συχνὰ συνήντα εἰς τὰ παραμύθια τῆς τροφῆς τοῦ Δεδόρρας.

Εὐτυχῶς διὰ τὰ πληγωμένα του πόδια, ἡ ὁδὸς τὴν ὁποίαν ὁ δράκων τον ἠνάγκαζε νὰ βαδίξῃ ἦτο ὀμαλωτάτη καὶ χλοοβριθής. Μολοντοῦτο ἐχώλαινε ἀρκετὰ καὶ ἐταλαιπωρήθη μέχρις ὅτου φθάσῃ εἰς τὸ μικρὸν οἰκημα τοῦ φύλακος.

Εἰς τὸ βαρὺ βῆμα τοῦ Γεωργίου μίαν γυνὴ ἀκολουθουμένη ὑπὸ πολλῶν παιδίων ἐφάνη εἰς τὴν θύραν.

— Καλε τί εἶνε αὐτό πού μας φέρνει, Γεώργιε;

— Εἶνε ἓνας ἀπὸ τοὺς Ράδλυ, ἐκράυγασεν ὁ Γεώργιος. Ἐπὶ τέλους τον ἔπιασα τὸν κατηραμένον.

— Αὐτὸς εἶνε ὁ Ράδλυ; εἶπεν ἡ γυνή. — Ναι, αὐτός, αὐτός! Τοῦ ἡύρα μάστα εἰς τὰς χεῖρας ἓνα φασιανόν.

— Μπᾶ, μπᾶ! ἔλεγε μετ' ἐκπλήξεως ἡ σύζυγος.

— Αὐτὴ τὴ νύκτα θὰ τον κλείσω εἰς τὸν ὀρνιθῶνα καὶ αὔριον τὸ πρωὶ ἐνωρίς θὰ τον ὀδηγήσω ἔμπροσθεν τοῦ σῖρ Ἐρρίκου. Ἐλα, ἐμπρός, κάμετέ μου τόπον νὰ τον κλείσω ἀμέσως.

Ὁ Βερτίνος ἐκύταξε τὸν Γεώργιον κατὰ πρόσωπον.

— Δὲν ἐνέχομαι καθόλου εἰς τὸν θάνατον τοῦ φασιανοῦ, τοῦ εἶπε μὲ φωνὴν ἀσθενῆ ἀλλὰ σταθεράν. Ἀπατάσθε. Ἐγὼ εἶμαι ὁ λόρδος Ἀβιγιάν.

— Κλείσε τὸ στόμα σου, ἂν δὲν θέλῃς νὰ 'ς τὸ κλείσω ἐγώ, ἀνέκραξεν ὁ Γεώργιος βλασφημιῶν. Ἦτο ἡγανακτημένος ἀπὸ τὴν ἀναίδειαν τοῦ ὑποτιθεμένου Ράδλυ.

Καὶ χωρὶς ἄλλην λέξιν ἤρπασε τὸν μικρὸν κόμητα ἐκ τοῦ περιλαίμιου καὶ τον ὤθησεν ἐντὸς τοῦ ὀρνιθῶνος, τοῦ ὁποῖου ἡ θυγάτηρ του εἶχεν ἀνοίξῃ τὴν θύραν.

Εἰς τὴν παραβίαν αὐτὴν τῆς διαμονῆς τῶν αἰ ὀρνιθῶν ἤρχισαν νὰ κραυγάζουν καὶ νὰ τανύωσι τὰς πτέρυγας· εἰς ἀλέκτωρ ἤρχισε νὰ φωνάζῃ νομίζων ὅτι ἐξημέρωσε.

— Ἐδῶ εἶνε πολὺ καλλίτερα πάντοτε ἀπὸ τὴν φυλακὴν εἰς τὴν ὁποίαν θὰ κοιμηθῆς αὔριον, εἶπεν ἀπειλητικῶς ὁ Γεώργιος, ὠθῶν τὸν Βερτίνον εἰς μικρὸν ἀχρόριον στρώμα, τὸ ὅποιον εὐρίσκειτο ἐρριμένον ἐκεῖ.

Ἐπειτα ἔφυγε σύρων τὴν θυγατέρα του ἡ ὁποία παρετήρει περιέργως. Ἐφρόντισεν ἐν τοσοῦτῳ νὰ κλείσῃ ἐπιμελῶς τὴν θύραν.

Ὁ Βερτίνος ἔπεσεν ἀπελιπὸς ἐπὶ τοῦ στρώματος καὶ ἤρχισε νὰ ὀλολύξῃ πικρῶς. Οἱ πληγωμένοι του πόδες ἦσαν αἰματομαμένον, τὸ σῶμα του ὄλον τοῦ ἐπόνει καὶ ἠσθάνετο ἑαυτὸν λειποψυχούντα ἐκ τῆς πείνης.

« Ἄφου εἶνε τόσον δύσκολον νὰ ζῆ κανεὶς εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον, πῶς κάμουν τάχα ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι ζοῦν ἑκατὸν χρόνια; » ἐσκέπτετο.

Καὶ εἰς τὴν ταλαιπωρὸν ὀκταετῆ ψυχὴν του ἡ ζωὴ ἐφάνετο τόσον ἀπαισία καὶ δύσκολος, ὥστε τὰ δάκρυα ἐπανῆλθον πάλιν κρουνηδὸν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του.

Τὸ σκότος ἦτο πυκνὸν εἰς τὸν ὀρνιθῶνα καὶ οἱ θόρυβοι τῶν πτηνῶν εἶχον εἰς τὸ σκότος κάτι τι τὸ μυστηριώδες καὶ ὑπερφυσικόν, τὸ ὁποῖον ἐφόβιζε τὸν μικρὸν Κόμητα. Ἐκτὸς τούτου τον ἐστενοχωρεῖ πολὺ καὶ ἡ ὄσμη, ἡ ἰσχυρά, ἡ ἰδιάζουσα ὄσμη τοῦ ὀρνιθῶνος, ἡ ὁποία τον ἔκαμε νὰ λειποθυμήσῃ.

Μετὰ ἡμίσειαν σχεδὸν ὥραν φωνὴ γυναικεία ἠκούσθη εἰς τὸ μικρὸν παράθυρον.

— Νά! ψωμί καὶ νερὸ διὰ νὰ φᾶς,

παιδί μου, είπε σιγά. Έπρόσθεσα και λίγο τυρί και γάλα. Άλλα δεν πρέπει να το μάθη ο σύζυγός μου.

Ο Βερτίνος ήγέρθη μετά κόπου και έλαβεν ό,τι του προσέφερον ή καλή γυνή. — Σας ευχαριστώ πολύ, είπε με φωνή άσθενεστάτην. Άλλα μη νομίζετε, κυρία, ότι εγώ έφόνευσα τον φασιανόν. Σας λέγω αληθινά ότι είμαι ο λόρδος Άδριγιών.

Η καλή γυνή έπήγε να εύρη τον σύζυγόν της και του είπε :

— Είσαι βέβαιος ότι το παιδίον εκείνο είνε ένας από τους Ράδλυ; Φαίνεται από το ύφος και την όμιλίαν του σαν άρχοντόπουλο και ίσχυρίζεται ότι είνε λόρδος.

Ο Γεώργιος ήρχισε να την ύβριζε. — Άρχοντόπουλο χωρίς ύποδηματα! άνέραζε. Τρελλή που είσαι να νομίζης ότι ο μικρός αυτός κατεργάρης είνε λόρδος.

Η καλή γυνή έλαβε μίαν περικνημίδα και ήρχισεν ήσύχως να πλέξη, σιωπηλή.

Έν τούτοις ο μικρός Κόμης, εις τον όρνιθώνα, στενοχωρούμενος υπό της πείνης και της δίψης, έπινε το γάλα του και έτρωγε το ψωμί και το τυρί του.

Ήτο πολύ πενηχρά τροφή διά ένα κόμητα συνηθισμένον να τρώγη τόσοσν έλεκτά φαγητά. Έπεινα όμως, έκτός δε τούτου μικρόν τι συμβάν άπρόοπτον του απέδωκε κάπως το θάρρος.

Την στιγμήν καθ' ήν εκάθησε να πίνη το γάλα του κάτι παῖγμα ζωντανόν εξήλθεν όπισθεν του άχύρου. Ήτο έν αντίκειμενον στρογγύλον, μικρόν και άσπρον με μεγάλην μύτην και ποδαράκια κοντά. Η σελήνη απέστειλεν όλίγας ακτίνας επί του μικρού τετραγώνου παραθύρου και ο Βερτίνος άνεγνώρισεν ότι το μικρόν εκείνο αντίκειμενον ήτο ένα σκυλάκι της Νέας Γής τεσσάρων ώς έγχιστα μηνών.

Είχεν εξυπνήση βεβαίως έκ της όσμής του φαγητού. Το μικρόν αυτό σκυλάκι ήρχισε να τον γλύφει, να τον περιποιήται και έδείχθη κάλως σύντροφος. Έρριψε το ψωμί από την χείρα του Βερτίνου και έχωσε το ρύγχος του με οικειότητα εις το άγγεϊόν του γάλακτος. Ο Βερτίνος έμοιράσθη το δείπνον του μετ' αυτού ευχαριστημένος ότι εύρε σύντροφον.

Η συμπάθεια του κυνός τον συνεκίνησε, τὰ δάκρυα έτρεξαν ποταμός και ήσθάνθη τώρα την καρδίαν του άνακουφισμένην.

Δέν ήτο πλέον μόνος. Έλαβε το κυνάριον εις τας χείρας του και ήρχισε να το φιλή εκείνο του απέδιδε τας θωπείας και έδεικνύετο ευγνωμονέστερον άφ' ό,τι το μικρόν εις το κτήμα του Ζίμ Βράκεν. Έπειτα κουρασμένος και εξητλημένος έκ των πληγών του έκοιμήθη ύπνον βαθύν.

Όταν εξύπνησεν έκοπίασε πολύ διά να ένθυμηθή τί είχε συμβῆ. Έκάλεσε την Δεβόρραν, άλλ' ή Δεβόρρα ήτο πολύ μακράν. Στρογγύλη ή πανσέληνος, έφώτιζε το σκοτεινόν και παράδοξον μέρος εις το όποϊον εύρίσκετο. Άνοίγων καλά τούς όφθαλμούς του έβλεπε μόνον τας όρνιθας στηριζομένας εις τον ένα μόνον πόδα. Έσυρε τον κύνα πλησίον του και ήσθάνθη διά πρώτην φοράν φόβον άκατανίκητον.

— Δέν έπέιραξα εγώ τον φασιανόν! ήρχισε να κράζει με όλην την δύναμιν των πνευμόνων του. Είμαι ο λόρδος Άδριγιών! Δέν έχετε το δικαίωμα να με κρατήτε. Άφήσατέ με να εξέλθω, αφήσατέ με να εξέλθω!

Αί όρνιθες έντρομοι έκ των φωνών ήρχισαν να κραυγάζουσι και το κυνάριον ύλάκτησεν. Άλλην άπόκρισιν δέν ήξιώθη ο Βερτίνος να λάβη. Όλοι έκοιμώντο εις την οίκίαν του Γεωργίου, όστις είχεν εξέλθη εις νυκτερινήν περιπολίαν μετά του όπλου και των κυνηγετικών κυνών του.

Εις το οικημά του ο μικρός Κόμης είχεν ώραϊον κρεβατάκι το όποϊον άνήκεν άλλοτε εις τον βασιλέα της Ρώμης και το φως γλυκί εξήρχετο έκ μικράς χωματιστής κανδύλας έκ πορσελάνης. Πλησίον του δωματίου εύρίσκετο ο κοιτών της Δεβόρρας την όποιαν ήδύνατο να καλέση οϊανδήποτε όραν ήθελε.

Ποτέ δέν είχεν εύρεθή εις το σκοτός και ποτέ όπως τώρα δέν είχεν άκούση άόρατα όντα να περιτρέχουν εις την σκιάν άνωθεν της άχυροστρωμνης.

Ένας μεγάλος ποντικός διέσχυσε ταχέως τον όρνιθώνα και όλοι αι όρνιθες εκραύγασαν, ο δε μικρός κόμης δέν ήδυνήθη να μή τας μιμηθή. Άλλ' έπειτα ήρυθρίασε διά την κραυγήν του και είπε καθ' έαυτόν :

— Ένας ποντικός είνε επί τέλους πλάσμα του Θεού όπως είμαι κ' εγώ. Δέν έκαμα καλόν, ώστε δέν είνε δυνατόν να με βλάψη.

Η νύξ όμως διήλθε τρομερά διά το δυστυχές παιδίον. Άνευ του κυναρίου θα παρεφρόνει ή θα ήσθάνει έκ του φόβου. Ευτυχώς το μικρόν εκείνο πλάσμα το όποϊον συνεσφίγγετο πλησίον του τον έπαρηγόρει, τον ένθεθάρυνε και ήρκει να εκμηδενίση όλους τούς φόβους του.

Ο μικρός εκείνος κύων είχε χωρισθή μόλις πρό όλίγων ήμερών έκ της μητρός του και όλην την ήμέραν κατεβασανίσθη υπό των μικρών παιδιών του φύλακος. Έφοβεϊτο άκόμη και αυτός και έχώνετο πλησίον του μικρού κόμητος και τον έφίλει και τον έγλυφε ως έχων μεγάλην ανάγκην παρηγορίας.

[Έπεται το τέλος]

Έκ των της Ouida ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΕΠΙΚΟΣ

ΛΙΚΝΟΝ ΚΑΙ ΦΕΡΕΤΡΟΝ

Μέρη πρός ανάπαυσιν υπάρχουν πολλά εις την ζωήν, άλλα ποίος δέν γνωρίζει τὰ σπουδαιότερα; το έν εύρίσκεται εις το κατώφλιον της ζωής, το άλλο εις την έξοδον της ζωής. Διαφορετικά, πολύ διαφορετικά φαίνονται, έντελώς αντίθετα εις τον σκοπόν των και όμως όμοιάζουν πολύ μεταξύ των.

Με σανίδας κατασκευάζεται το λίκνον, έπίσης και το φέρετρον. Εις το δάσος ύψουτο ποτέ το δένδρον από το όποϊον ελήφθησαν αι σανίδες. Πρασίνους ήπλωγε τούς κλάδους του και από τότε άκόμη άνεπαύετο υπό την σκιάν του ο όδοιπόρος. Έπί τέλους άπεκόπη το δένδρον, έπριονίσθη ο κορμός του, και μετεκομίσθη εις ξυλουργικά εργαστήρια. Έν λίκνον ίσως συγχρόνως και έν φέρετρον κατασκευασθή έκ του ξύλου του. Το λίκνον και το φέρετρον, ηῆξανον λοιπόν μίαν φοράν και τὰ δύο πλήρη ζωής και χυμού ως δένδρον του δάσους ή ως όπωροφόρον δένδρον, και εις τούς κλάδους των εκελάδουν πτηνά.

Και τὰ δύο έστολιζοντο μίαν φοράν με φύλλα την άνοιξιν και έμενον γυμνά το φθινόπωρον. Και τὰ δύο εκόπησαν υπό του πελέκειος. Και εις τὰ δύο άναπαύεται ο άνθρωπος. Και εις τὰ δύο εύρίσκει ήσυχίαν και ανάπαυσιν. Πόσον άφροντι κείται το βρέφος εις το λίκνον! Δέν έχει καμμίαν λύπην. Καθαρός και χωρίς σύννεφα είνε ο ουρανός της ζωής του. Δέν συμβαίνει το ίδιο και με το φέρετρον; Και εδω άνεπαύεται ο άνθρωπος, και εδω δέν φθάνει ή λύπη. Βεβαίως διαφορετικός είνε ο ύπνος εις το φέρετρον παρά εις το λίκνον, είνε βαρύν χωρίς όνειρα και παγωμένος, άλλ' ο κοιμώμενος είνε ήσυχος και άτάραχος.

Και εις τὰ δύο δέν έμβαίνουσι μόνον μας. Μας εξαπλόουν άλλοι έντός αυτών. Ήμεθα μικρά και αδύνατα όντα ότε εκαθήμεθα εις τὰ γόνατα της μητρός μας. Άπ' εκείνην εξητούμεν ό,τι μας έχρειάζεται ως και την ανάπαυσιν άκόμη. Η μήτηρ μας έπαιρνε από την άγάλην της και μας έθετε με άγάπην γλυκά γλυκά εις το λίκνον. Άκίνητοι και άκαμπτοι και άχροϊ είμεθα όταν άποθάνωμεν. Μας θέτουν εις το φέρετρον, διότι δέν δυνάμεθα να εξαπλωθώμεν μόνον μας έντός αυτού.

Λίκνον και φέρετρον, και εις τὰ δύο χύνονται δάκρυα. Τίς δέν γνωρίζει τὰ δάκρυα της χαράς, τὰ όποια λάμπου εις τούς όφθαλμούς του πατρός ή της μητρός όταν παρατηρώσι το λίκνον του τέκνου των; Τίς δέν γνωρίζει τὰ δάκρυα του πόνου, τὰ όποια λάμπου εις τούς όφθαλμούς των τέκνων όταν εύρίσκονται πλησίον του φερέτρου των γονέων των;

Οί γονεΐς θέτουσι τὰ τέκνα των εις το λίκνον, και συνήθως τὰ τέκνα θέτουσι τούς γονεΐς των εις το φέρετρον. Κ' εδω κ' εκεί υπάρχουν δάκρυα.

Λίκνον και φέρετρον! Έντός και των δύο υπάρχει έλπίς. Ναι, ή έλπίς σκιρτά εις την καρδίαν μας και γλυκεία ελπίς μας ζωογονεί όταν ιστάμεθα παρά το λίκνον των αγαπητών μας όντων. Με αυτά ελπίζομεν να κάμωμεν το ταξείδιον της ζωής. Με αυτά συνδέομεν δεσμόν άγάπης και εις αυτά ελπίζομεν να εύρωμεν χαράν και εύτυχίαν εις τον κόσμον τούτον. — Όταν έρχεται ο θάνατος ο δεσμός ούτος κόπτεται, άλλ' ελπίζομεν ότι εις άλλην ζωήν θα συνδεθή και πάλιν. Και ή έλπίς αυτή είνε παρά το φέρετρον ή παρηγορία μας, το άστρον της σωτηρίας μας.

Λίκνον και φέρετρον! πλησίον και των δύο προσευχόμεθα. Πάθη και σκέψεις και αισθήματα αναβαίνουσι ως προσευχαι από των καρδιών των γονέων εις τον ουρανόν όταν είνε παρά την κοιτίδα του άθώου τέκνου των. Παρακαλούσι τον Θεόν υπέρ της εύτυχίας του αγαπητού των όντος.

Και παρά το φέρετρον προσευχόμεθα. Παρακαλούμεν τον Θεόν υπέρ του νεκρού. Παρακαλούμεν να τον αναπαύση εις τας σκηνάς των μακάρων. Να είνε εύτυχής και εις την άλλην ζωήν!

Ω λίκνον και φέρετρον, αιώνιως θα παραλαμβάνετε εις την άγάλην σας τον άνθρωπον. Πολλάκις φεύ! είσθε τόσο πλησίον, πολλάκις ούδέ μίαν σπιθιμήν απέχει το έν από το άλλο. Άλλ' είτε πλησίον είτε μακράν άλλήλων είσθε, και τὰ δύο είσθε λίκνα το έν λίκνον της γής, το άλλο λίκνον του ουρανού.

[Κατά το Γερμανικόν του Βούκκερ]

ΑΙ—ΕΙ

Ο ΖΕΥΣ ΚΑΙ Ο ΙΠΠΟΣ

— Ω πάτερ των ανθρώπων και των ζώων! είπεν ο ίππος και έπλησίασεν εις τον θρόνον του Διός. Οί άνθρωποι λέγουν ότι είμαι έν από τὰ ωραιότερα ζώα της γής και εγώ το πιστεύω. Άλλα δέν είνε δυνατόν να γίνω άκόμη ωραιότερος;

— Και πώς νομίζεις ότι ήμπορείς να γείνης ωραιότερος; λέγε, άκούω, είπεν ο Ζεύς γελών.

— Ίσως θα έτρεχα ταχύτερον, άν αι κνήμαι μου ήσαν ύψηλότερες και λεπτότερες! πολύ θα μου επήγαινε άν είχα λαιμόν μακρόν ώσαν του κύκνου! ή δύναμΐς μου θα ηῆξανεν άν το στήθος μου ήτο πλατύτερον. Άφ' ου με έχεις προορίση να σηκώω εις την ράχιν μου το αγαπητόν σου πλάσμα, τον άνθρωπον,

δέν είνε καλλίτερον να έχω εκ φύσεως το έρίππιον, αντί να το θέτη εις την ράχιν μου ο ίππεύς;

— Καλά, είπεν ο Ζεύς, περίμενε μίαν στιγμήν.

Ο Ζεύς είπε μετά σοβαρότητος την λέξιν Γεννηθήτω! Και διά μίας άνεπήδησεν έκ του χώματος ή άσχημος κάμηλος και εύρέθη πλησίον του θρόνου του.

Ο ίππος καθώς είδε την κάμηλον τον κατέλαβε φρίκη! ήρχισε να τρέμη.

— Έδω βλέπεις τας ύψηλότερας και λεπτοτέρας κνήμας, εδω βλέπεις τον μακρόν λαιμόν του κύκνου, εδω το πλατύτερον στήθος και το ρυσικόν έρίππιον! είπε πρός τον ίππον ο Ζεύς δεικνύων την κάμηλον.

Ο ίππος εξηκολούθει να τρέμη.

— Πήγαινε, του είπεν ο Ζεύς, άς σου γίνη μάθημα το σημερινόν! άλλά, διά να ένθυμησαι την θρασύτητά σου και να μετανοήσ δι' αυτήν, θα διατηρήσω εις την ζωήν την άσχημον κάμηλον και ούδέποτε θα την βλέψης χωρίς να τρομάξης.

[Κατά το γερμανικόν του Λέσιγγ]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Τον Κουριοκεφαλάκην επισκέπτεται φίλος του και εύρίσκει αυτόν αναγιώσκοντα μυθιστόρημα.

— Ποίος έγραψε αυτό το μυθιστόρημα; τον έρωτά.

Και ο Κουριοκεφαλάκης: — Τυρίς είσαι, φίλε μου, ή θέλεις να με κοροϊδεύσης; δέν βλέπεις ότι είνε τυπωμένο; Έσκόλη υπό Α. Δ. Κοντάκη.

Μεταξύ δύο φίλων. — Μα δέν σε διέταξεν ο ίατρος να τρώγης έν μόνον παγωτό την ήμέραν, επειδή τὰ πολλά σε βλάπτουν; Διατί λοιπόν τρώγεις τρία;

— Ναι! άλλά επήρα την συμβουλήν και άλλων δύο ίατρών και μου επέτρεψαν από έν εκαστος, ώστε το όλον κάμωμεν τρία.

Έσκόλη υπό του Κωμικού Αριστοφάνους.

ΑΛΗΘΟΓΡΑΦΙΑ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Και βέβαια, Άτρέμπετε Πολεμιστά, καλά το έννοησε, όχι μόνον πρός το συμφέρον μου δέν δημοσιεύω σας πνευματικάς ασκήσεις δέν έχρηνω, άλλά και πρός το συμφέρον αυτών των φίλων μου οι όποιοί μοι τας στέλλουν. Και εγώ θα έτελαμβανόμην ως άκριτος άν εδημοσίευσαν πνευματικάς ασκήσεις αι όποια δέν μ' άρέσουν, άλλά περισσύτερον θα έτετιθετο εκείνος όστις μοι τας έστειλε. Δικαίως λοιπόν μ' ευχαριστείς διότι δέν εδημοσίευσαν σας μοι έστειλες, ύποσχόμενος να στείλης άλλας καλλιτέρας. Εύγενής φύσις ως ήτο αδύνατον να σκεφθῆ άλλως. Και τώρα θέλεις πάλιν να σοι έπω διά τον διαγωνισμόν διηγήματος; Θα έλθω και αυτού ή σειρά.

Η πρωταπριλιά σου, Παπαρόννα μου, πολύ έπιτυχμένη σ' ευχαριστώ διότι μ' έκαμες να γελάσω τόσο. Και αυτός ο μικρός μας φίλος, το Ηονόλι το Ντουκέρετο τί γίνεσαι, καλέ; Πώς δέν μου έγραψε τόσο καιρόν;

Φυλλάδια των παρελθόντων ετών πωλούνται προς 25 λεπτά εκαστόν, φίλε Άγαμέμνων Ι. Ζάγε. Η έκδοσις τώρα είνε τακτική κατά Σάββατον, και πάσα τυχόν άταξία περί την διανομήν όφειλεται εις το ταχυδρομείον.

Και τὰ ύπολειπόμενα άκόμη έξ φυλλάδια του 1893 θα έκδοθουν, Άθηνα Άνοιξις, και αι λύσεις των πνευματικών ασκήσεων του Ιουλίου και Αυγούστου θα δημοσιευθουν εις αυτά. Περί τούτου ούδεις πρέπει να άμφιβάλλη.

Θά μου προτενούν, λέγεις, ένόκλησιν αι επιστολαί σου, Λίων του Παργασσού; Όχι, σε διαβαθαίω, μου προτενούν τούναντιον μεγάλην ευχαρίστησιν, διότι γράφεις με πολλήν χάριν και είνε γεμάτα από ευγενή αισθήματα και καλές ιδέας. Η φράσις σου δε ότι εβαν γράφεις εις εμέ σου φαίνεται ότι γράφεις εις την μητέρα σου! πολύ με κολακεύει. Με άγαπήσ λοιπόν τόσο πολύ;

Έκ των προτέρων σ' ευχαριστώ, Χρυσορόρα Νεϊλε, διά τας προσπάθειας σου προς έγγραφην συνδρομητών διά το περιοδικόν μου. Τούτο άποδεικνύει ότι την άγάπην σου θέλεις να μοι άποδείξης και δι' έργων όχι μόνον διά λόγων. Άναμείνω άνυπομόνως το αποτέλεσμα των ενεργειών σου.

Σ' ευχαριστώ, Άφρικανέ Λέων, διά τὰ γραμματόσημα τὰ προσέφερα εις ένα μικρόν μου φίλον, διότι εγώ δέν εύκαρά να κάμω συλλογήν. Φυλλάδια παλαιά δύνασαι να προμηθεύης.

Άληθές είνε, φίλε Γεώργιε Σερεμέτη, ότι πλείστας επιστολάς λαμβάνω καθ' ήμέραν από τούς μικρούς μου φίλους, άλλά δέν βαρύνομαι τας αναγιώσκω. Όταν μάλιστα είνε γραμμένα με καλόν ύφος, έντροφή εις την άνάγκησιν των.

Όλον των έν Άθήναις και έν Πειραιεί συνδρομητών τὰ φύλλα παραδίδονται συγχρόνως εις το ταχυδρομείον το άπόγευμα του Σαββάτου, Φιλόδοξε Έλληνη! κρῖνε τώρα τίς παιτεί διότι άλλοι λαμβάνουν το φύλλον των την Κυριακήν, άλλοι την Δευτέραν, άλλοι την Τρίτην, ένδω πρέπει να το λαμβάνουν όλοι την ίδίαν ήμέραν. Το αποτέλεσμα των ενεργειών του έαδελφου σου πρός έγγραφην συνδρομητών ευγνωμόνως θα το δεχθῶ.

Το περιοδικόν σου, αγαπητή μου Διάπλασις, είνε το μόνον περ αναγιώσκω με πολλήν ευχαρίστησιν και προθυμίαν μοι γράφει ή Έλπίς Άναστασιίδου. Αυτό θωοι μοι το λέγουν, αγαπητή μου φίλη, και είμαι πολύ εύτυχής ότι σας προξενώ τόσο ευχαρίστησιν.

Και εγώ πολύ χαίρω που θα σε έχω φίλην, Ίπποδάμεια Παπαδοπούλου. Γράφε όμως εις χωριστόν χαρτίον τας λύσεις σου και εις χωριστόν τας επιστολάς σου.

Ποία είνε ή Miss Play; Το όνομά σου, παρακαλώ φιλάτη μου, και το ψευδώνυμόν σου έλληνιστε γράφε το άφου, ως ύποθέτω, είσαι έλληνίς.

Όρθαι λύσεις θεωρούνται μόνον αι συμφωνούσαι με τας δημοσιευόμενας, άλλως θα ήτο πολύ δύσκολος ή έξελεξις, Φίλιππε Μακεδών. Έκ των τριών ψευδωνύμων αυτό κράτησον.

Περαστικά σου εύχομαι, Συνετέ Τηλέμαχε! και μη λησμονήσης να μου γράψης εύθες άμα άναρρώσης διά να είμαι ήσυχος.

Είδα πως έώρτασε την 25ην Μαρτίου, Άναυρε! τώρα περιμένα να μου διηγηθῆς και τας περιπετειάς σου.

Άν ή μαντική σου δύναμις, Κερκινιάτε, συνίσταται εις το να μαντεύης ότι αι επιστολαί σου δέν μ' ευχαριστούν, σε συμβουλεύω να παρατήρησ την τέχνην του μάντεως, διότι δέν θα εύδοκιμήσης.

Θά δυσπρεστούμην πολύ, Ρόδον του Άπριλιου, άν πράγματι επήγαινες άμελέτητος εις το σχολείον διότι κατεγίνεσο να εύρη τας λύσεις. Καιρός παντι πράγματι και αι λύσεις εύρίσκονται τας ώρας της αναπαύσεως.

Και πώς επήγαν αι χειμεριναί εξετάσεις σου, Δευκέ Κρίνε; Λαμπρά βεβαίως, ε;
 Η περιγραφή σου, Αρχηγέ των Γεωλογητών, μά ήρесе διά την αφέλεια του ύφους.
 Η μετάφρασις του Ρωμουνικού ποιήματος πολύ καλή· σύ την έκαιες; Βλέπεις όμως πόσον φροντίζουν οι Ρωμαιοί να θερμαίνον το πατριωτικόν φρόνημα;

Καλά λοιπόν, σε συγχωρώ που δεν μου έγραψες έως τώρα, Χρυσή Πεταλοθδα. Τώρα όμως που ήρχισες, στέλλε μου τουλάχιστον συχνά γραμματάκια σου, να βλέπω πόσον προοδεύεις.

Το Κέμα του Νείλου πολύ μοι είνε συμπαθές, αν και πρώτην φοράν μοι γράφει.

Μυριάς θερμάς ευχαριστίας, φίλε Μεγαλή Ν. Θωμαΐδη, διά την φιλικήν φροντίδα προς έγγραφην συνδρομητών. Άγάπη χειροποιιστή!

Το να επαναληφθή η άλληλογραφία μας, Εύκαϊε Πλάτανε, ήτο και έμου ή διάπτυξο επιθυμία. Νά που σήμερα εκπληροῦται.

Ναί, το ψευδώνυμόν σου μ' άρέσει, Φίλεργος Μέλισσα. Άπορώ όμως διατι έδειξιας να μου γράψης τσον καιρόν. Έγώ αγαπώ όλας τας φίλας μου.

Σού έπέρασε το χέρι, Άηδών του Πηλίου; Πόσον θα είμαι εύτυχης να άκούω συχνά το κελάδμά σου.

Φάρμακον θέλεις, να μη βαρύνεσαι τὰ Γαλλικά, Έκρηόδλε Άπολλον; Γνωρίζω έν και είνε το μόνον: να τα αγαπῆς και να τα μαθαίνης με έπιμέλειαν, διότι πολύ θα σου χρησιμεύσουν εις τον βίον, καλέ μου φίλε. Το γράψιμόν σου άκόμη θέλει άραιώμα.

Τι άλλο εσήμαινε η άπάντησίς μου, Τιδ της Νυκτός, παρ' ου είσαι δεκτός εις τους διαγωνισμούς;

Δώδεκα έτών και είσαι εις την πρώτην του Γυμνασίου, φίλε Άθ. Πετραλιά; Έυγε! Σε αγαπώ τώρα περισσότερο, φιλομαθή μου φίλε.

Καλά σου το λέγει η καρδιά σου, ότι σε αγαπώ και θα σε δεχθώ εις όλους μου τους διαγωνισμούς, θεά του Όδμου. Είμπορούσε να σφάλη μία τόσο καλή καρδιά;

Τὰ πατημένα άνθη που μου έστειλες, Άδρα του Έλεκθνος διπλά τα αγαπώ· μου ένθυμίζουν τον Ιερών βράχον της Άκροπόλεως όπου τὰ έδρεφες, και μου λένουν διαρκώς το όνομά σου.

Έκ των τριών ενθέσέων σου μου ήρесе περισσότερο η Έκδρομή εις Δαφνίον και η φαντασία εκείνη την όποιαν δεν εζήυρες πώ ν' άρχισης.

Νά και η Έθη, η νέα μου μικρούλα φίλη από το Μάντζεστερ; ήρχισε και αυτή να μου γράφη. Άπόδειξις ότι μ' αγαπῆ όπως κ' έγώ την αγαπώ.

Ναί, Πυραμίδες της Αίγύπτου, έλαβα την συστημένην επιστολήν.

Έν ψευδώνυμον διά τον άδελφόν σου, Κόκκινη Άνεμόνη; Πώς του άρέσει να είνε το ψευδώνυμόν του; Δεν νομίζεις ότι οι δύο σας μαζί θα εύρετε το καταλληλότερον; Περιμένω λοιπόν γραμματάκια και από τους δύο σας.

Τώρα είσαι έντελώς καλά, φίλε Ιωάννη Φαρμάκη; Γράψε μου λοιπόν!

Ναί, Άργυρά Πανσέληνος, εις την μικράν τάξιν σε κατέταξα. Στέλλε τας λύσεις σου.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
(Δι λύσεις δεκταί μέχρι της 10 Μαΐου ε. ε.)

129. Αεζέγγυφος.
Έπιρρημα το πρώτον μου, ζών το δευτέρον μου. Και έρπετόν παράξενον εις το σύνολόν μου.

130. Στοχευέγγυφος.
Υπήρθε πάλα ποιητής και ποταμός έπίσης. Έκ άνθος μεταβάλλομαι, αν μ' άποκεφαλίσης.

131. Δένιγμα.
Μάνα και κόρη ένα όνομα· η μάνα γεννά και η κόρη άρμέγεται.

132. Δένιγμα.
Χωρίς να έχω πόδια περπατώ, Άλλ' όμως δεν πατώ και εις το χῶμα.

133. Πρόδλημα.
Λαγώς είχε κίμη 60 πηδήματα όταν λαγωνικόν ήρχισε να διώκη αυτόν. Κάμνει ο λαγώς 9 πηδήματα έν φ' χρόνω το λαγωνικόν κάμνει 6, αλλά 3 πηδήματα του λαγωνικού ίσοδυναμούν εις 7 του λαγῶς.

Πόσα πηδήματα θα κάμη το λαγωνικόν μέχρι ου φθάση τον λαγῶν;

134. Μασακίνον.
Η νήσος Πάρος ή λαμπρά και ή όραια Δήλος, Ο κύκνος και τὰ πετεινά, καθῶς και κάθε φίλος, Προσέτι ο χρυσός, και ο της Ρόδου κολοσσός, Έγκλείουν τὰ συστατικά που πρέπει να ζητήσης.

135. Άστήρ.
Ν' άντικατασταθῶσιν οι άστερισμοί διά γραμμάτων ούτως ώστε ν' άναγινώσκεται όριοντίως το όνομα ήρωϊκής νήσου, καθέτως το όνομα θεῶς, και διαγωνικός το όνομα μέρους του ανθρωπίνου σώματος και μέρους έξ ου αντλούμεν ύδωρ.

136--139. Μαγικόν γράμμα.
Δι' άντικαταστάσεως ενός γράμματος των κάτω λέξεων δι' ενός άλλου, πάντοτε του αυτού, σχηματίσιν άλλας τόσας λέξεις:

λάρος, άρμα, άρειος, κάλλος.

140--141. Κακρυμμένα όνόματα θεῶν.
1. Ρίξαι πολλῶν καιῶν η άμάθεια.
2. Διογένης ιδῶν ποτε μεράκιον έβρουϊών, θάρρει, έφη, τοιούτον έστι το της άρετης χρώμα.

142-148. Μεταμορφώσεως.
1. Ηάρκτος δι' 8 μεταμορφώσεων να γίνη ταδρος.
2. Ο οίκος δι' 9 μεταμορφῶσ. να γίνη σταβίλς.
3. Ο άρτος δι' 7 μεταμορφώσεων να γίνη τυρός.
4. Ο έχθρος διά 10 μεταμορφῶσ. να γίνη φίλος.

146. Άκροστιχίς.
Τὰ αρχικά γράμματα των ζητούμενων λέξεων άποτελοῦσι το όνομα στωϊκού φιλοσόφου.

1. Νήσος του Ίονίου. 2. Θεά. 3. Οίκος Θεού. 4. Όστούν του ανθρωπου. 5. Πόλις της Ιταλίας.

147. Φωνηεντόλιπον.
Η — τχ — ν — θητρ — τς — πμς — τς — ελπς — κ — τς — τς.

ΑΝΤΙ ΔΡΑΧΜΩΝ ΔΥΟ ΚΑΙ ΗΜΙΣΒΙΑΣ ΜΟΝΟΝ ΜΙΑΝ ΔΡΑΧΜΗΝ ΟΙ ΠΑΛΑΙΟΙ ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ",

Έκαστός τόμος έκτός του μυθιστορήματός του και της άλλης ποικίλης ύλης έχει και 100—130 εικόνες.

Έκτακτος όλως εύκαιρία παρέχεται από σήμερα εις τους γονείς τους επιθυμούντας την διά της άναγνώσεως ήθικῶν βιβλίων μόρφωσιν των τέκνων των.

Η Διεύθυνσις της Διαπλάσεως των Παιδων σχηματίσασα πλήρεις σειράς των μέχρι τουδς εκδοθέντων 23 τόμων του περιοδικου τούτου, άπεφάσισε να προσφέρη εις το Κοινόν τους πλεονάζοντας τόμους εις τιμήν καταπληρικτικῶς εύθυνήν, εις το τρίτον σχεδόν της αξίας αυτών, ήτοι προς δραχμὴν 1 τον τόμον, άντι της συνήθους αυτών τιμῆς των δραχμῶν 2,50.

Οι πλεονάζοντες και παρεχόμενοι εις τόσον μικράν τιμήν τόμοι είνε ο πρώτος και

ο τέταρτος μέχρι του είκοστού τρίτου, ήτοι πάντες οι εκδοθέντες μέχρι τουδς τόμοι της Διαπλάσεως, έκτός του δευτέρου και του τρίτου, έν όλω δηλαδή 21 τόμοι, πωλούμενοι και χωριστά έκαστος.

Και εξ άλλων μὲν τόμων είνε όλίγα τὰ πλεονάζοντα και εις την τιμήν της μιάς δραχμῆς προσφερόμενα αντίτυπα, εξ άλλων δε περισσότερα. Έπομένως οι επιθυμούντες να άποκτήσωσιν όλην την σειράν των 21 τόμων πρέπει να σπεύσωσιν εκ των πρώτων, διότι εκ της προθυμίας μεθ' ης ήγοράζοντο μέχρι τουδς οι τόμοι της Διαπλάσεως εις την τιμήν των δραχμῶν 2,50 βέβαιον είνε ότι έντός ολίγιστου χρονικου

διαστήματος θα έξαντηθῶσι πάντες οι παρεχόμενοι εις την ήλαττωμένην ταύτην τιμήν της 1 δραχμῆς, μεθ' δ' αι όλιγαι φυλαττόμεναι έν τη άποθήκη πλήρεις σειραί των 23 τόμων θα πωλῶνται και πάλιν εις την αρχικήν των τιμήν, προς δραχμὰς 2,50 ο τόμος.

Οι έν ταῖς επαρχίαις πρέπει να πέμπωσι κατ' εύθειαν προς το Γραφεϊόν μας, δι' έκαστον ζητούμενον τόμον δραχ. 1,10, διότι 10 λεπτά άπαιτούνται διά ταχυδρομικά τέλη έκάστου τόμου. Οι δε έν τῷ έξωτερικῷ πέμπουσιν εις χρυσόν το αντίτιμον (φράγκον χρυσῶν έν δι' έκαστον τόμον), δὲν προσθέτουσι δε ταχυδρομικά τέλη.

Το αντίτιμον των συνδρομῶν άποστέλλεται κατ' εύθειαν προς τον κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον, εκδότην της Διαπλάσεως των Παιδων, εις Άθήνας, διά ταχυδρομικῶν έπιταγῶν, χαρτονομισμάτων παντός Κράτους, χρυσῶν, τοκομεριδίων, συναλλαγματικῶν έντός συστημένης έπιστολής. Ποσά μικρότερα των 5

Παράδειγμα κατ' μη λέξεως φύλλον γινόμενα μετ' παρήλυσιν δεκαπενθήμερον το ποδὸν από της έκδοσεως των είνε άπαράδεκτα.

Έκ του τυπογραφείου των καταστημάτων Άνστή Κωνσταντινίδου 1894—3717.

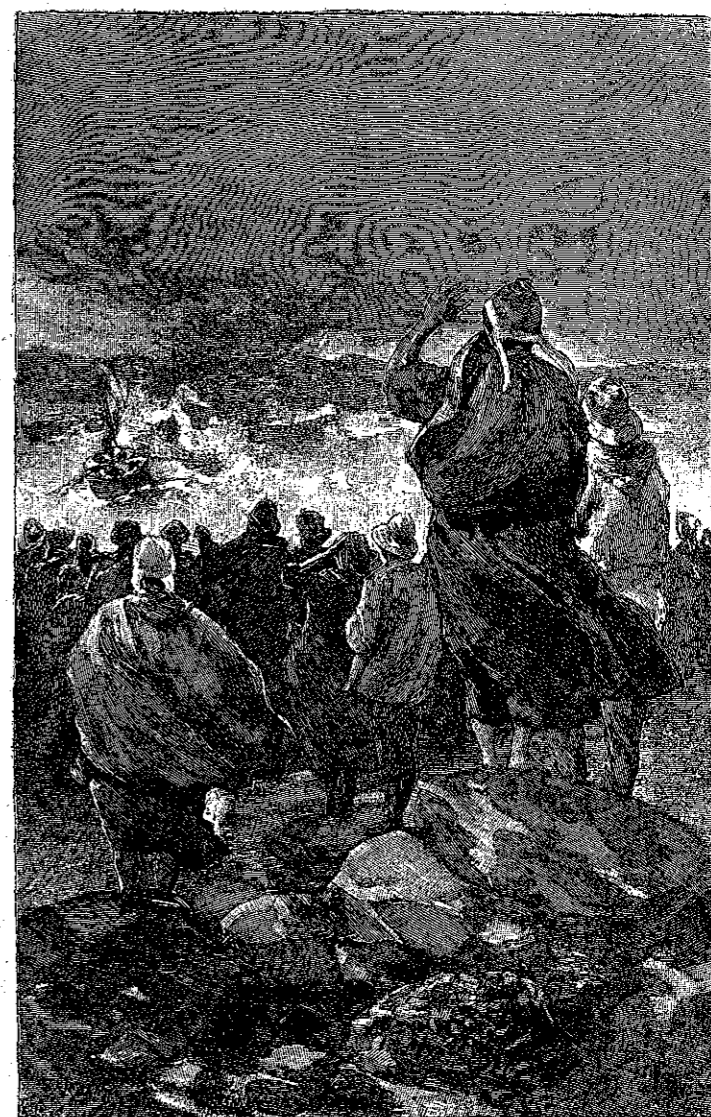
Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου της Παιδείας ως το κατ' ήσχην παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, άλληθε παρασχην εις την χύσαν ήμῶν ύπηρεσίας· και υπό του Οικουμενικου Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως άνάγκασμα άριστον και χρησιμώτατον εις τούτ' παιδός.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ Έσωτερικῶν δραχ. 5.— Έξωτερικῶν φρ. χρ. 7 Αι συνδρομαί άρχονται την 1ην έκάστου μηνός και είνε προπληρωτέαι δι' έν έτος.	ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ	ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Έν Έλλάδι λπ. 10.— Έν τῷ Έξωτ. φρ. χρ. 0,15 ΓΡΑΦΕΙΟΝ: έν Άθήναις Πλατεία Όμονίας, άριθ. 10 της οδου Δωρου.

Η ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΑ ΡΟΖΑΛΒΑ
 ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΣΕΡΦΟΝ ΔΕΛΑΒΡΥΓΙΕΡ
 [Συνέχεια 'ιδε σελίδα 57]

« Η λέμβος έπλησίαζεν εις την ακτήν » (Σελ. 66, στήλ. 6')

Την ήμέραν εκείνην της τρικυμίας, καθ' ήν αι γερόντισσαι του Δινάρ, ως οίωνοι δυστυχίας, είχαν αναγειφή μελλούσας καταστροφάς, ο συμβολαιογράφος είχε λάθη παρά του υιού του είδοποίησιν περι της προσεχούς ήμερομηνίας, καθ' ήν ήρχίζαν αι διακοπαί χάριν των έορτών του Πάσχα, τας όποιας είχε αποφασίση να διέλθη εις το Δινάν. Έν τη χαρά της η Λουκία έσπευσε να μεταβίβαση την είδησιν ταύτην εις την Εύτυχίαν.

« Την λαμβάνεις γραπτήν δυστυχῶς » τῆ εἶπεν εις επιστόλιον σταλὲν ταχυδρομικῶς « διότι επεθύμουν να σου την φέρω η ίδια προσωπιτικῶς. Άλλ' άδύνατον με τοιαύτην καταγίδια. Τὰ κεραμύδια και τὰ τουβλα πετοῦν έδῶ κ' εκεί. Βλέπω δύο καπνοδόχους κατά γῆς. Φαντάζομαι τί θα κάμη εις το Δινάρ! Φοβερόν! »

Φοβερόν, τῷ ὄντι! Διότι αὐτή, η όποία τόσο ηγάπα να παλαίη κατά της καταγίδος, δὲν ήμπόρεσε να μείνη επί του δώματος· και καταφυγοῦσα εις το δωμάτιόν της, προσπαθεῖ να διασκεδάση με το πτηνόν της, το όποτον φαίνεται κατατρομαγμένον εις το βάθος του κλωδου του.

« Η νῆξ έπῆλθεν » η θάλασσα μαινεταί· νῆξ σκότους άγρίου, το όποτον ουτε μια άντις αστέρος διαπερῆ θάλασσα με μηκυθμούς άπαισίους, έκαστον κύμα της όποιας φαίνεται ως λεγῶν ολόκληρος τεράτων θαλασσίων, ζητούντων την λείαν των. Εις του Μορδάς εδειπνησαν σχεδόν έν σιγή· όσον συνηθισμένοι και αν ήσαν εις την τρικυμίαν, αὐται καις προξενεί συναίσθημα βαθῶ και φρίσσουν όλοι όσάκις αι πνοαί του σφοδρου άνέμου σείουν εκ βάθρων την ύψηλήν έπαυλιν.

Κίνδυνος, φόβος οὔδεϊς· είνε στερεά εις την βάση της· άλλ' εκείνοι τους όποιους στεγάζει, συλλογίζονται τους ναυτικούς, παλαιόντας εις το πέλαγος, άνευ έλπίδος να να φθάσουν εις τον λιμένα, και τους βασανίζει οὔτω το άριστον εκείνο συναίσθημα, το όποτον ο ανθρωπος αισθάνεται πάντοτε, όσάκις ο Θεός φανερόν την ισχύν του έλευθερώνων τὰ στοιχεΐα. Το αισθημα τούτο άπομακρύνει απ' αυτών πᾶσαν ιδέαν να ζητήσουν διασκέδασιν εις τον κύκλον των καθημερινῶν ένασχολήσεων. « Όλα φαίνονται άηδῆ, όταν η ψυχη συγκινῆται οὔτω! »

Κατά την μετα το δεῖπνον έσπερίδα, η όποία υπήρξε πολύ βραχεία, η κυρία Μορδάς εξηπλωμένη εις την μακράν της πολυθρόναν, αφέθη καθ' ολοκληρίαν εις την ήμικρανίαν της· η νύμη της μηχανικῶς είχε λάθη το εργόχειρόν της· διδάχθεσα υπό της θείας της να μη μένη άργῆ και η Εύτυχία

έκράτει άγκυστρίδα και έπλεκεν, ο δε κύριος Μορδάς κρατῶν βιβλίον, το όποτον δὲν ανεγίνωσκεν, άνεκύκλου έν τῆ διανοία του τας σκηνας ενός ναυαγίου το όποτον είχεν ύποστη εις έν των ταξειδιῶν του.

« Ημικρανία, εργόχειρον, άναμνήσεις, όλα ετελείωσαν » εσηκώθησαν, διεσκορπίσθησαν εις τους θαλάμους των προ της δεκάτης. « Όταν η Λίνα, άφ' ου εδοθήθησε την κυρίαν της να κατακλιθῆ, είσήλθε, κατά την συνήθειάν της, εις τον κοιτώνα της